محمد رسول الله

DNA'NIN DARWIN'E UYARISI

HARUN YAHYA

19. yüzyıla yön veren üç materyalist fikir adamı olduğu söylenir: Freud, Marx ve Darwin. İlk ikisinin teorileri geçtiğimiz 20. yüzyıl içinde denenmiş, incelenmiş ve sonunda geçersizlikleri anlaşılarak birbiri ardına reddedilmiştir. Darwin'in teorisi ise içinde bulunduğumuz dönemde yıkılmaktadır.

2000 yılının ilk aylarında itibaren yaşanan bazı önemli gelişmeler, materyalizmin bu büyük çöküşüne hız kazandırdı. Bu gelişmelerin en önemlilerinden biri insanın gen yapısını çözmek için yürütülen İnsan Genomu Projesi idi. Bu projeyle, Allah'ın canlıları ne denli üstün bir yaratılışla var ettiğini ortaya koyan "genetik bilgi"nin detayları insanlığın önüne serildi. Bu projenin sonuçlarını inceleyen, tek bir insan hücresinde binlerce ansiklopedi sayfasını dolduracak kadar bilgi saklandığını öğrenen her insan, bunun ne kadar büyük bir yaratılış delili olduğunu kavramaktadır.

Evrimciler ise gerçekte kendi aleyhlerinde olan bu son gelişmeyi çarpıtmaya ve "evrim" delili gibi göstermeye çalışıyorlar. Bu kitapta söz konusu evrimci yanılgılar açıklanmakta, yaratılışa karşı getirilen itirazların mantıksızlığı ve yüzeyselliği ortaya konmaktadır.

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinism'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevketmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 41 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

بسم الله الرحمن الرحيم

الله
رسول
محمد

OKUYUCUYA

● Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

● Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

● Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

● Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

● Bunun yanında, sadece Allah'ın rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

● Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

● Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

DNA'NIN DARWIN'E UYARISI

HARUN YAHYA

Şubat 2006

YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 41 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bul-

garca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Bu kitapta kullanılan ayetler Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

ARAŞTIRMA

YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İş Merkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

İÇİNDEKİLER

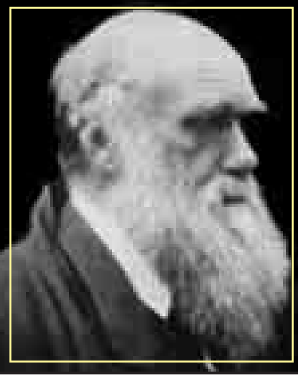
GİRİŞ: İNSANLIK TARİHİNDE ÖNEMLİ BİR DÖNÜM NOKTASI

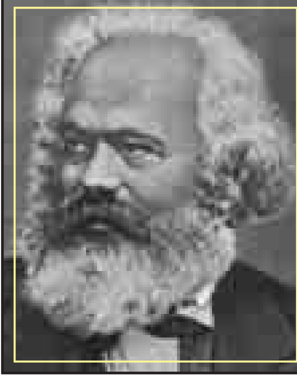
İnsanlık tarihinin önemli bir dönüm noktasında yaşıyoruz. Bu dönüm noktasının en önemli özelliklerinden biri, bir zamanlar bilimsellik maskesi altında tüm dünyaya empoze edilen materyalist felsefenin, bizzat bilim tarafından yıkılmasıdır. Materyalizm, yani herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden ve Allah'ın varlığını inkar eden felsefe, aslında putperestliğin çağdaş şeklidir. Bilindiği gibi eski putperestler taştan ve tahtadan yapılma totemlere, yani cansız maddi varlıklara tapınır, bunları ilah kabul ederlerdi. Materyalist felsefe ise, insanın ve tüm canlıların atomlar ve moleküller tarafından yaratıldığı inancına dayanmaktadır. Yani yine cansız maddi varlıkları "ilah" kabul etme söz konusudur. Materyalizmdeki bu batıl inanca göre, cansız atomlar her nasılsa tesadüfen kendi kendilerini düzenlemişler, zamanla hayat ve bilinç kazanmışlar ve son olarak da insanı var etmişlerdir.

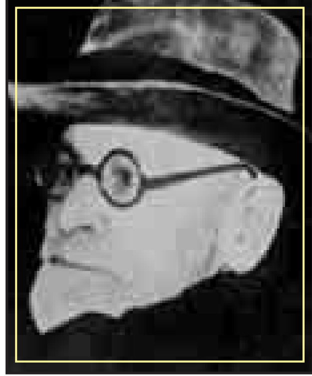
Materyalizmin bu batıl inancına **"evrim"** adı verilir. İlk kez eski Sümer'deki ve sonra da Eski Yunan'daki putperest kültürlerde ortaya atılan "evrim" inancı, 19. yüzyılda bir grup materyalist bilim adamı tarafından adeta diriltilmiş ve dünyanın gündemine getirilmiştir. Charles Darwin bu bilim adamlarının en ünlüsüdür. Ortaya attığı evrim teorisi, 150 yıl boyunca bilim dünyasını oyalamış, yanlış olduğu görülmesine rağmen ideolojik nedenlerle yaşatılmıştır.

Ancak başta da belirttiğimiz gibi materyalizm günümüzde büyük bir gürültüyle çökmektedir. 19. yüzyıla yön veren üç önemli materyalist fikir adamı olduğu söylenir: **Freud, Marx ve Darwin**. İlk ikisinin teorileri geçtiğimiz 20. yüzyıl içinde denenmiş, incelenmiş ve sonunda geçersizlikleri anlaşılarak birbiri ardına reddedilmiştir. Darwin ise içinde bulunduğumuz dönemde yıkılmaktadır.

2000 yılının Haziran ayı içinde yaşanan bazı önemli gelişmeler, ma-

Charles Darwin

Karl Marx

Sigmund Freud

teryalizmin bu büyük çöküşüne hız kazandırdı.

Önce, ışık hızını aşma amacıyla deney yapan bilim adamları, tüm bilimsel kabulleri alt-üst eden bir bulguyla karşı karşıya geldiler. Işık hızının kat kat aşıldığı bir deney ortamında, **deneyin sonucunun sebebinden daha önce gerçekleştiğine** hayretle şahit oldular. Bu, 19. yüzyılda materyalist temellere dayanarak ortaya atılan **"nedensellik"** iddiasının çürümesi anlamına geliyordu. Bir gazete manşetinde konu **"sebepsiz sonuç olabileceği ve bir olgunun sonunun, başından önce meydana gelebileceği kanıtlandı"** diye özetlendi. Gerçekten de bir olayın sonucunun sebebi gibi gözüken olaydan önce gerçekleşmesi, tüm olayların ayrı ayrı yaratıldığının bilimsel bir delilidir ve materyalist dogmayı tamamen yıkmaktadır.

Ayrıca, insanın gen yapısını çözmek için yürütülen **İnsan Genomu Projesi** sonuçlandı ve **Allah'ın canlıları ne denli üstün bir yaratılışla var ettiğini ortaya koyan "genetik bilgi"nin detayları insanlığın önüne serildi.** Bugün bu projenin sonuçlarını inceleyen, tek bir insan hücresinde binlerce ansiklopedi sayfasını dolduracak kadar bilgi saklandığını öğrenen her insan, bunun ne kadar büyük bir yaratılış delili olduğunu kavramaktadır.

Ancak evrimciler gerçekte kendi aleyhlerinde olan bu son gelişmeyi, çarpıtmaya ve "evrim" delili gibi göstermeye çalışmaktadırlar. En küçük bir bakterinin bile DNA zincirinin nasıl oluştuğunu açıklayamayan ev-

rimciler, insan genlerinin hayvan genlerine benzemesinin keşfini kendilerince evrim lehinde bir gelişme olarak yorumlamakta, sadece toplumu yönlendirmek amacı güden mesajlar vermektedirler. Bazı basın kuruluşları ise, hem konu hakkındaki bilgisizlikleri hem de önyargıları nedeniyle, İnsan Genomu Projesi'nin "evrime kanıt" sağladığını zannetmekte veya öyle göstermeye çalışmaktadırlar.

Bu çalışmada söz konusu evrimci yanılgılar açıklanmakta, yaratılışa karşı getirilen itirazların mantıksızlığı ve yüzeyselliği ortaya konmaktadır. Son bilimsel bulguların Darwinizm'e ne denli büyük bir darbe indirdiği de açıkça gözler önüne serilmektedir.

Bu çalışmayı okuduğunuzda, Allah'ı inkar eden materyalist felsenin artık son çırpınışlarını yaptığını ve insanlığın 21. yüzyılda bu gibi aldatmacalardan kurtularak gerçek yaratılış amacına döneceğini siz de göreceksiniz.

AKILLI TASARIM YANİ YARATILIŞ

Allah'ın yaratmak için tasarım yapmaya ihtiyacı yoktur

'Tasarım' ifadesinin doğru anlaşılması önemlidir. Allah'ın kusursuz bir tasarım yaratmış olması, Rabbimiz'in önce plan yaptığı daha sonra yarattığı anlamına gelmez. Bilinmelidir ki, göklerin ve yerin Rabbi olan Allah'ın yaratmak için herhangi bir 'tasarım' yapmaya ihtiyacı yoktur. Allah'ın tasarlaması ve yaratması aynı anda olur. Allah bu tür eksikliklerden münezzehtir.

Allah'ın, bir şeyin ya da bir işin olmasını dilediğinde, onun olması için yalnızca "Ol!" demesi yeterlidir.

Ayetlerde şöyle buyurulmaktadır:

Bir şeyi dilediği zaman, O'nun emri yalnızca: "Ol" demesidir; o da hemen oluverir. (Yasin Suresi, 82)

Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "OL" der, o da hemen oluverir. (Bakara Suresi, 117)

De ki: "Şüphesiz Rabbim hakkı (batılın yerine veya dilediği kimsenin kalbine) koyar. O, gaybleri bilendir." De ki: "Hak geldi; batıl ise ne (bir şey) ortaya çıkarabilir, ne geri getirebilir."
(Sebe Suresi, 48-49)

Yerin bitirdiklerinden, kendi nefislerinden ve daha bilmedikleri nice şeylerden bütün çiftleri yaratan (Allah çok) Yücedir.
(Yasin Suresi, 36)

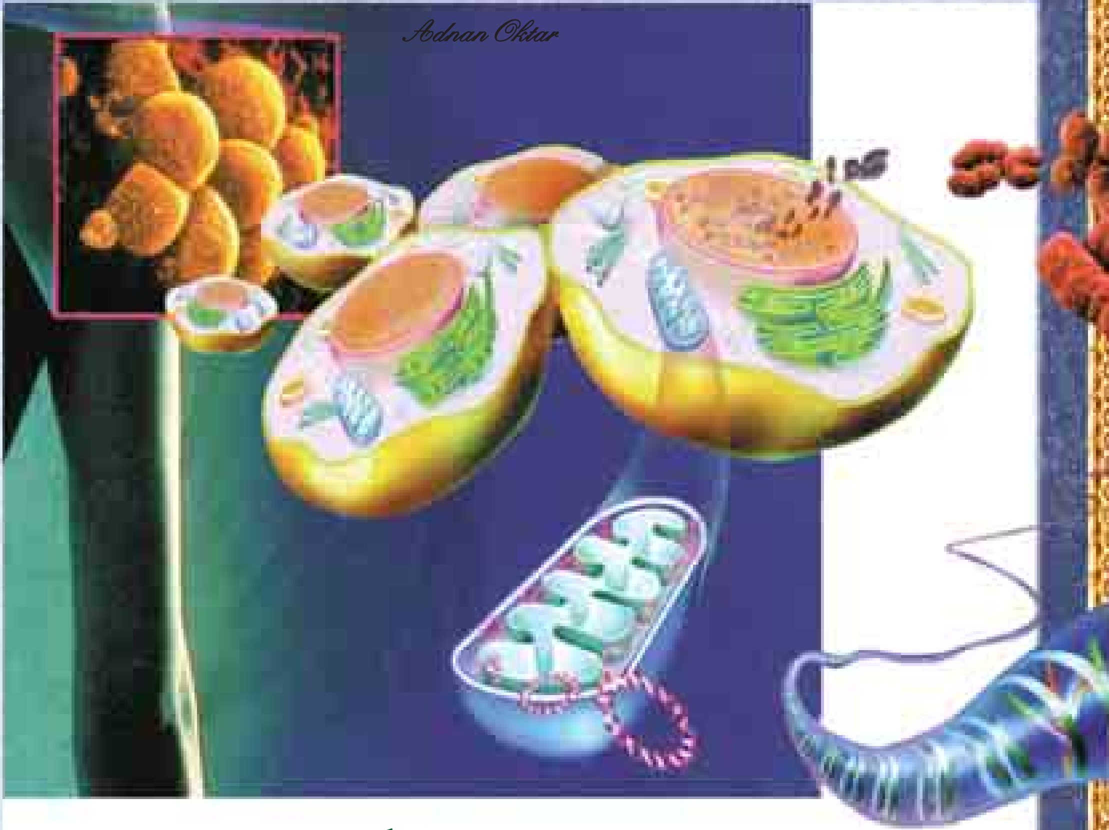
CANLILIĞIN BİLGİ KAYNAĞI: DNA

Gelişen bilimin ortaya çıkardığı tablo, canlıların asla tesadüflerle ortaya çıkamayacak kadar kusursuz bir düzenliliğe ve son derece kompleks bir yapıya sahip olduğudur. Bu ise canlıların üstün bir güç ve bilgi sahibi olan bir Yaratıcı tarafından yaratıldıklarının delilidir. Örneğin son dönemde, İnsan Genomu Projesi vesilesi ile gündemde olan insan genindeki kusursuz yapı, yani Allah'ın eşsiz yaratması bir kere daha gözler önüne serilmektedir.

Amerika'dan Çin'e kadar birçok ülkeden bilim adamı, yaklaşık 15 sene boyunca DNA molekülünün 3 milyar basamağını okumak ve sıralarını belirlemek için uğraştılar. 2003 yılının Nisan ayında da bu projenin ilk aşamasını tamamlamayı başardılar. Ancak asıl cevap bekleyen kısım, insan genomundaki bu harflerin dizilimi ile kodlanan bilgi ve bunun hücredeki kullanılış şeklidir. Dolayısıyla insan genomunun dökümünün yapılması, her ne kadar heyecan verici, önemli bir gelişme olsa da, İnsan Genomu Projesi'nin başında bulunan Dr. Francis Collins'in de "İnsanın kullanım kılavuzunda ilk defa bir bölümü tamamlayabildik" sözleriyle belirttiği gibi, DNA'daki bilginin deşifresi için daha henüz ilk adım atılmıştır.

Bu bilginin deşifresinin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayabilmek için DNA'ya sığdırılan bilginin genişliğini ve fonksiyonlarını anlamak gerekir.

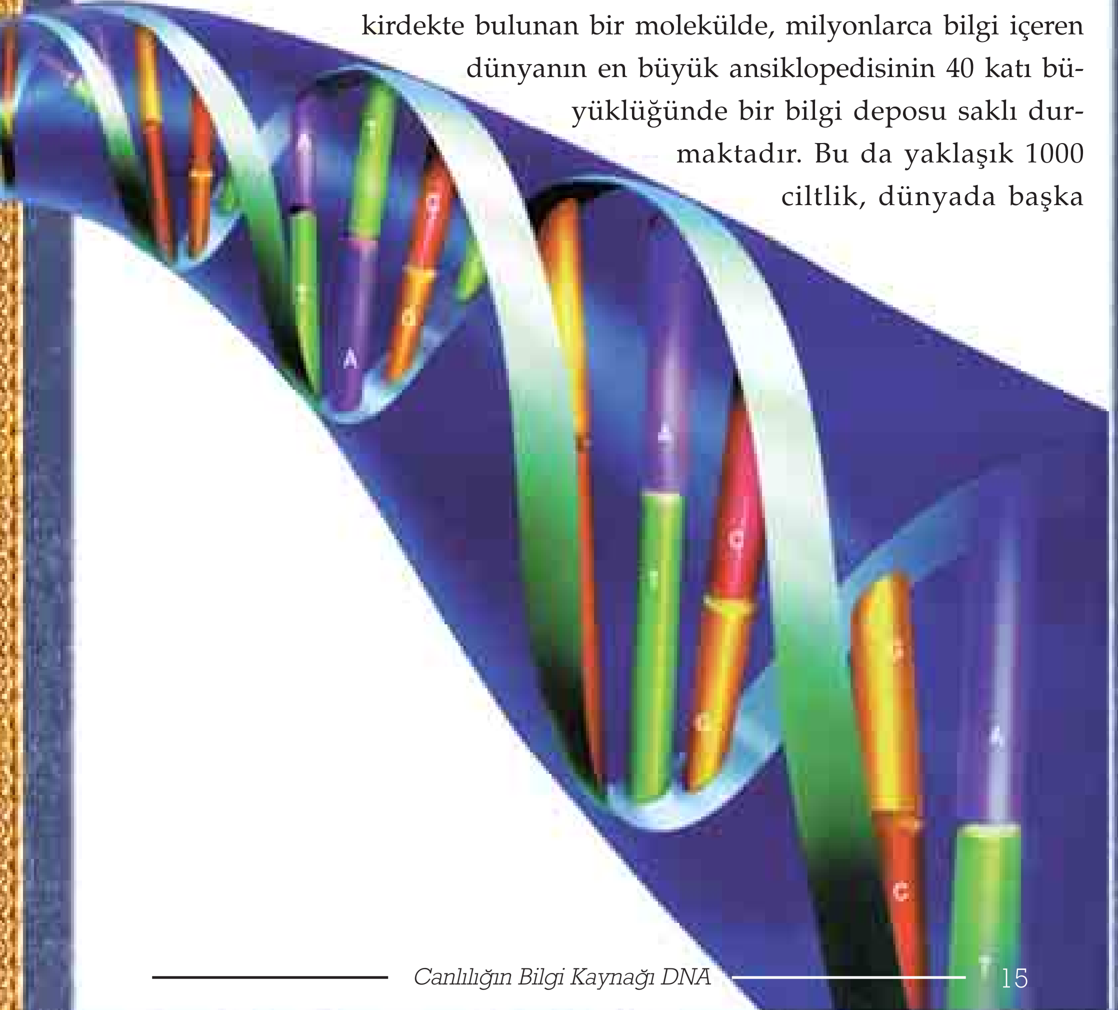
DNA'nın Sır Dolu Yapısı

Teknolojik bir ürünün veya tesisin yapımı ve yönetiminde insanoğlunun yüzyıllar boyunca elde ettiği tecrübe ve bilgi birikimi kullanılır. Dünyanın en ileri ve karmaşık tesisi olan insan vücudunun inşası için gereken bilgi ve tecrübe ise DNA'da saklıdır. DNA, hücre çekirdeğinde titizlikle korunan oldukça büyük bir moleküldür ve bu molekül insan vücudunun bir nevi bilgi bankasıdır. DNA'da korunan bilgiler, insanın saç ve gözlerinin renginden, boyunun uzunluğuna kadar tüm fiziksel özellikleri ile birlikte, hücrelerde ve vücutta meydana gelen binlerce farklı olayı ve sistemi de kontrol eder. Örneğin, insanın kan basıncının alçak, yüksek veya normal olması bile DNA'daki bilgilere bağlıdır.

Burada vurgulanması gereken önemli nokta, daha ilk insandan itibaren milyarlarca insanın hücresinde yer alan trilyonlarca DNA'nın şimdiki mükemmellik ve karmaşıklığıyla birlikte varolageldiğidir. Akıllara durgunluk veren yapı ve özellikleriyle, böyle bir molekülün, evrimcilerin öne sürdüğü gibi tesadüfler sonucu oluşmasının ne derece mantık dışı olduğunu ilerleyen satırları okudukça sizler de daha net göreceksiniz.

İnsan Hücresindeki Ciltlerce Bilgi

DNA'da kayıtlı bulunan bilgi pek hafife alınacak gibi değildir. Öyle ki, insanın tek bir DNA molekülünde tam bir milyon ansiklopedi sayfasını veya başka bir deyişle yaklaşık 1000 kitabı dolduracak miktarda bilgi bulunur. Dikkat edin; tam 1.000.000 ansiklopedi sayfası veya 1000 kitap... Yani, her bir hücrenin çekirdeğinde, insan vücudunun işlevlerini kontrol etmeye yarayan bir milyon sayfalık bir ansiklopedinin içerebileceği miktarda bilgi kodlanmıştır. Bir benzetme yapmak istersek, dünyanın en büyük ansiklopedilerinden birisi olan 23 ciltlik "Encyclopedia Britannica"nın bile toplam 25 bin sayfası vardır. Bu durumda, karşımıza inanılmaz bir tablo çıkar. Mikroskobik hücrenin içindeki, ondan çok daha küçük bir çekirdekte bulunan bir molekülde, milyonlarca bilgi içeren dünyanın en büyük ansiklopedisinin 40 katı büyüklüğünde bir bilgi deposu saklı durmaktadır. Bu da yaklaşık 1000 ciltlik, dünyada başka

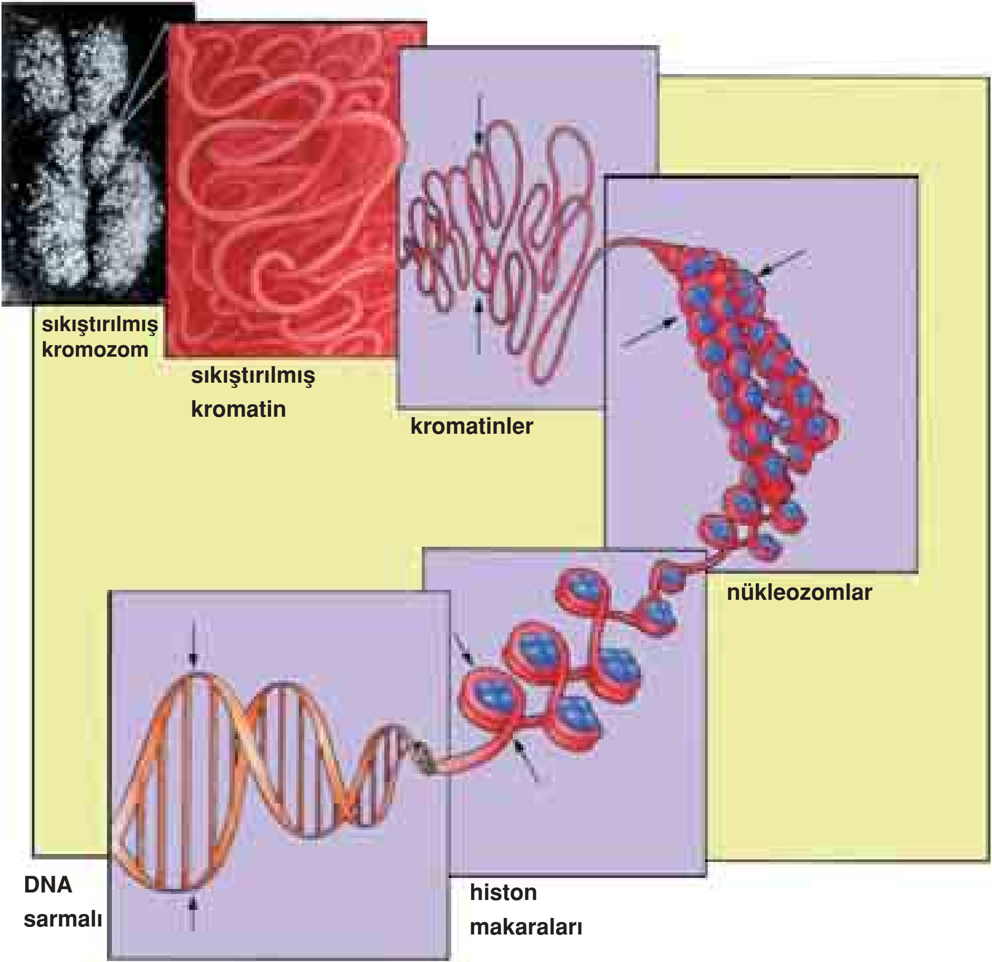

eşi, benzeri olmayan dev bir ansiklopedi demektir. Her gün, 24 saat boyunca, hiç durmadan, her saniyede insanın gen bilgilerinden bir tanesi okunacak olsa, bu işlemin tamamlanması için 100 yıl geçmesi gerekmektedir. DNA'daki bilginin kitap haline getirildiğini varsaydığımızda ise, bu kitapları üst üste koyduğumuz takdirde, kitapların yüksekliği 70 metreye erişecektir. Eğer DNA'daki bilgileri kağıt üzerine yazılı hale getirseydik, kağıtların uzunluğu Kuzey Kutbu'ndan Ekvator'a kadar uzanacaktır.

Bu örnekler, DNA'nın ne kadar muazzam bir bilgiye sahip olduğunun bir göstergesidir. Peki ama, nasıl olur da, bir molekülün bilgi sahibi olmasından söz edebiliriz? Çünkü, burada sözünü ettiğimiz bir bilgisayar veya kütüphane değil, yalnızca protein, yağ ve su moleküllerinden oluşan, milimetreden yüzbinde biri küçüklüğünde bir alandır. Bu küçücük şuursuz atomlardan oluşan alanda, değil milyarlarca bilgi, tek bir bilginin var olması ve bu bilginin muhafaza edilmesi bile son derece hayret verici bir mucizedir.

Günümüzde, bilginin saklandığı en ileri teknoloji bilgisayarlardır. Bundan 50 yıl önce, oda büyüklüğündeki bir bilgisayarın sahip olabildiği bilgiyi, bugün küçük "disk"ler saklayabilmektedir... İnsan zekasının asırlardır edindiği bilgi birikimi ve yıllar süren çabaları sonucunda geliştir-

Çekirdekteki DNA molekülü kromozom adlı özel kılıflarda paketlenir. Tek bir hücrede bulunan kromozomlarda paketlenen DNA molekülünün toplam uzunluğu 1 metreyi bulur. Kromozomun toplam kalınlığı ise 1 nanometre yani metrenin milyarda biri kadardır. Yaklaşık 1 metre uzunluğundaki DNA molekülü bu küçücük bölgeye nasıl paketlenebilir?
DNA molekülü kromozom paketleri aslında çok daha küçük özel ambalaj sistemlerinden oluşur. DNA molekülü önce adeta bir ipin makaraya sarılması gibi sıkı sıkıya histon adlı özel proteinlere sarılır. Bu histon makaralarına sarılmış DNA bölümleri nükleozom olarak adlandırılır. Bu nükleozom bölümleri DNA'nın korunması ve zarar görmemesi için özel olarak yaratılmıştır. Nükleozomlar uç uca eklendiğinde kromatinleri oluştururlar. Kromatinde iyice birbirine sarılıp kıvrılarak yoğun yumaklar meydana getirirler. Ve böylece DNA molekü kendi uzunluğunun milyarda biri kadar küçük olan bir yere muhteşem bir yaratılışla sığdırılmış olur.

diği bu son teknoloji bile daha tek bir hücre çekirdeğinin bilgi saklama kapasitesine yaklaşabilmiş değildir. Böyle muazzam bir kapasiteye sahip olan DNA'nın küçüklüğünü yansıtması açısından, ünlü mikrobiyoloji profesörü Michael Denton'ın yaptığı şu karşılaştırma açıklayıcıdır:

> Bugüne kadar yaşamış, gelmiş geçmiş her canlı türünün bütün özellikleri bilgi olarak DNA'ya yüklense toplam DNA hacmi bir çay kaşığının ancak küçük bir kısmını doldururdu. Dahası geriye şu ana kadar yazılmış bütün kitapları saklayabilecek kadar boşluk kalırdı.[1]

Gözle göremediğimiz, çapı metrenin milyarda biri büyüklüğünde olan, atomların yanyana dizilmesiyle oluşmuş bir zincir, acaba böyle bir bilgiye ve hafızaya nasıl sahip olabilir? Bu soruya şunu da ekleyin: Vücudunuzdaki 100 trilyon hücreden her biri bir milyon sayfayı ezbere biliyorken, acaba siz zeki ve şuurlu bir insan olarak hayatınız boyunca kaç ansiklopedi sayfası ezberleyebilirsiniz? Daha da önemlisi, hücre bu bilgileri kusursuzca, son derece koordineli ve planlı bir şekilde ve asla hata yapmadan ilgili yerlerde kullanır. Hatta daha insan var olmadan önce, hücreleri faaliyet halinde onu inşa etmeye başlamıştır bile…

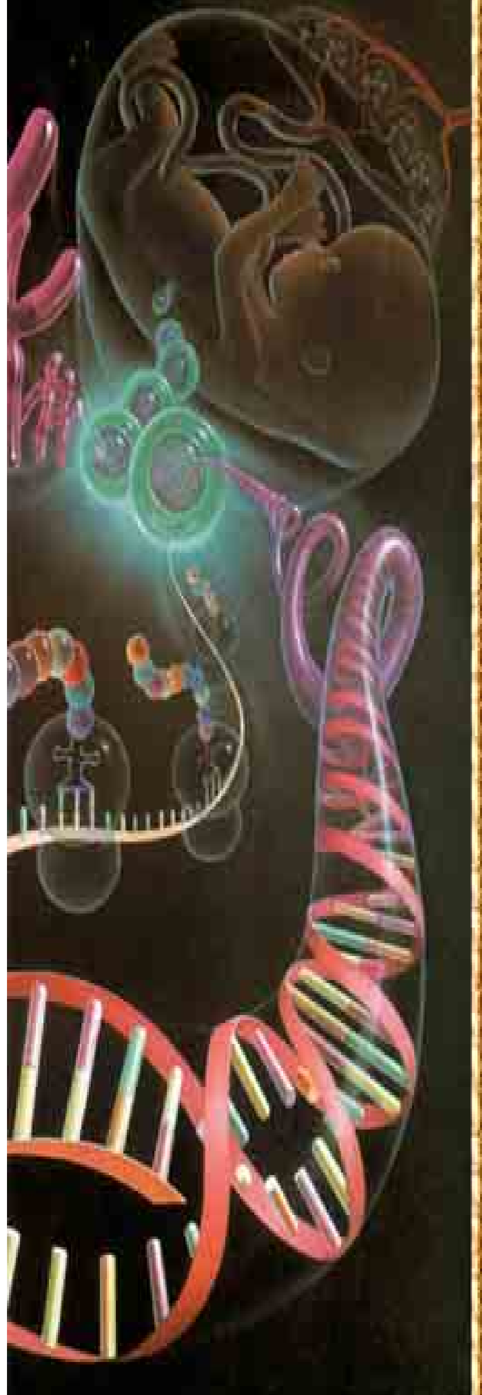
İnsanın Yapıtaşı Hücreler…

Bir yumurtanın spermle döllenmesi, yeni bir insan hayatının ilk başlangıcıdır. Milyonlarca sperm, yumurtayı döllemek için birbiriyle yarışır ve sonuçta bir tanesi başarılı olur. Ancak bu tesadüfe dayalı bir yarış değildir, her aşaması Allah tarafından kaderde tespit edilerek yaratılmıştır. Allah, Kuran'da bu gerçeği insanlara şöyle bildirir:

> **Sizleri Biz yarattık, yine de tasdik etmeyecek misiniz? Şimdi (rahimlere) dökmekte olduğunuz meniyi gördünüz mü? Onu sizler mi yaratıyorsunuz, yoksa yaratıcı Biz miyiz? (Vakıa Suresi, 57-59)**

Babanın sperm hücresi, annenin yumurta hücresini döllediğinde, doğacak bebeğin bütün kalıtsal özelliklerini belirlemek üzere babanın ve annenin genleri birleşir. Bu binlerce genden her birinin özel bir işlevi vardır. Saç ve göz rengini, yüzünün biçimini, iskelet çatısındaki, iç organlardaki, beyin, sinirler ve kaslardaki sayısız ayrıntıyı belirleyen genlerdir.

Sperm ile yumurta birleştiklerinde oluşan bu hücre ile beraber, insanın hayatının sonuna kadar her hücresinde şifresini taşıyacağı DNA molekülünün de ilk kopyası oluşmuş olur.

Döllenmiş yumurta dediğimiz o ilk hücrenin, bir insana dönüşmek için, çoğalması gereklidir ve bunun bilincindeymişçesine hücre bölünmeye başlar. Hücreler bölündükçe başkalaşır ve vücutta bulunması gereken bölgelere giderler. Birbirinin aynı hücrelerden oluşan bir et yığını değil de, bir kısmı, örneğin göz hücresi olup tam olması gerektiği yere, bir kısmı kalbi oluşturup göğüs kafesindeki yerine gider veya deri hücresi olarak bütün vücudu kaplar. Tüm hücreler, oluşturacakları dokunun gerektirdiği kadar çoğalır ve bu dokular da gerekli yapıyı oluşturmak üzere yanyana gelerek organları oluşturmaya başlarlar.

Bu başkalaşım ve yapılanma koordinasyonu DNA molekülü tarafından sağlanır. Şunu unutmamak gerekir ki DNA, ne en son teknolojiyle donatılmış laboratuvarlarda çalışan bir biyokimyager, ne de saniyede trilyonlarca işlem yapabilen bir süper-bilgisayardır. DNA, karbon, fosfor, azot, hidrojen ve oksijen gibi atomlardan oluşan bir moleküldür.

Şimdi düşünelim ve kendi kendimize soralım: İnsan vücudunda bulunan trilyonlarca hücre, bölünerek birbirinden

çoğalıyor. Ancak her hücredeki farklı gen farklı zamanlarda aktive oluyor ve bu şekilde hücrelerde başkalaşım sağlanıyor. Diğer bir deyişle, ilk hücreden sonra bölünerek çoğalan her hücrede, tüm genetik bilgi vardır; yani her hücre aslında kalp kası, deri, alyuvar veya vücudun herhangi başka bir dokusunu üretme yeteneğine sahiptir. Her hücre o vücut için tam bir DNA tarifine sahip olsa da, gelişmenin farklı aşamalarında ve farklı organlarda sadece bazı genler aktiftir. Örneğin, böbrek oluşum ve fonksiyon kodları her hücrede bulunur; ancak sadece ilgili genler, gelişme sırasında, belirli zamanlarda, bu organda aktif olur. Benzer olarak, belli enzimler-örneğin, glükoz 6-fosfat esas olarak karaciğerde bulunur, fakat diğer organların her hücresi bu proteinin tarifine sahiptir, ama asla bu proteinin üretimini yapmaz. Örneğin göz hücresi bu enzimi üretmez, göz için gerekli olanları üretir; sinir hücreleri, beyin ve organlar arasında gidip gelen uyarı ve emirleri taşıyacak, karaciğer hücreleri toksinleri zararsız hale getirecek ve yağ hücreleri zayıf dönemler için yiyeyecek depolayacak şekilde uzmanlaşırlar; hiçbiri mide ile ilgili enzimleri üretme hatasına düşmez. Peki bu kusursuz işbölümünü kim yapmaktadır? Hücrelere bölünme ve bölündükten sonra farklı konularda uzmanlaşma emrini kim vermektedir? Dahası, tüm hücreler itaat şuuruna nasıl sahiptirler ve kimi dinleyerek böylesine kusursuz bir disiplin ve organizasyon içinde çalışmaktadırlar? Bunların hiçbirinin tesadüfen gelişen olayların sonucunda oluşmuş tesadüfi sistemler olmadığı son derece açıktır.

Hücrelerin sadece doğru zamanda doğru yerde bulunmaları ve doğru genleri aktif hale getirmeleri ile de bu kusursuzluk bitmemektedir. Hücreler aynı zamanda yaşamın doğru safhasında, doğru miktarlarda bulunmalıdırlar. Bazı "bakım" genleri, hemen hemen bütün hücrelerde, her zaman çalışır. Diğer genler, sadece bazı hücrelerde, kişinin yaşamındaki tek uygun, kritik bir dönemde, birkaç saatten az işlevini yapar, sonra bir daha çalışmak üzere bekleme moduna geçer. Örneğin emzirme sırasında süt üretimi genler tarafından hızlandırılır. Mevcut bilgi, uygun zamanda, uygun miktarda ve uygun yerde harekete geçirilir. DNA'da saklı milyarlarca bilginin bu kadar şuurlu, planlı, iradeli, hesaplı ve akılcı idaresi ve kullanımı evrimcilerin "tesadüf" iddiaları ile kesinlikle açık-

lanamaz. Dünya üzerinde hiçbir sistem, en basiti dahi tesadüfen oluşamazken, mikroskobik bir alanda gerçekleşen olağanüstü planlı ve organize olayların nedeni olarak tesadüfleri görmek büyük bir mantık çöküntüsüdür. Nitekim evrimciler de hücrelerdeki bu başkalaşıma ve kusursuz görev dağılımına bir açıklama getirmekten çok uzak olduklarını kabul etmektedirler. Evrimci mikrobiyoloji profesörü Ali Demirsoy şu itirafta bulunur:

> Özünde, döllenmiş bir yumurtadan çok değişik yapıda ve işlevde birçok hücre grubunun meydana gelmesi şimdiye kadar doyurucu bir şekilde açıklanamamıştır.[2]

Tüm bu olağanüstü olayların, tesadüflerin veya hücrenin eseri olamayacağı açıkça ortadadır. Peki, hücrede meydana gelen bu olayları yöneten, belli bir amaca yönelik olarak yaratan, milyarlarca bilgiyi, gözle görülmeyecek kadar küçük bir alana sığdıran akıl ve güç kime aittir?

Hücredeki Akıl

Bu durumda şunu kabul etmek gerekir ki, midedeki ya da kulaktaki herhangi bir hücre insandan kat kat daha bilgili olduğu ve bu bilgiyi en doğru ve en kusursuz şekilde değerlendirebildiği için insandan çok daha akıllıdır.

Peki bu aklın kaynağı nedir? Nasıl olur da insan vücudundaki 100 trilyon hücrenin herbiri ayrı ayrı böylesine inanılmaz bir akla, bilgiye ve beceriye sahip olabilir? Bunlar sonuçta atomlardan oluşmuş ve bilinci olmayan yapılardır. Önümüze tüm elementlerin atomlarını alıp farklı biçimlerde ve sayılarda birbirlerine bağlayarak milyonlarca farklı molekül oluştursak, yine de akıl elde edemeyiz. Bu moleküllerin büyük, küçük, basit ya da karmaşık olması da birşey değiştirmez. Sonuçta, bilinçli olarak bir işi organize edip başaracak bir zihin asla ortaya çıkmaz.

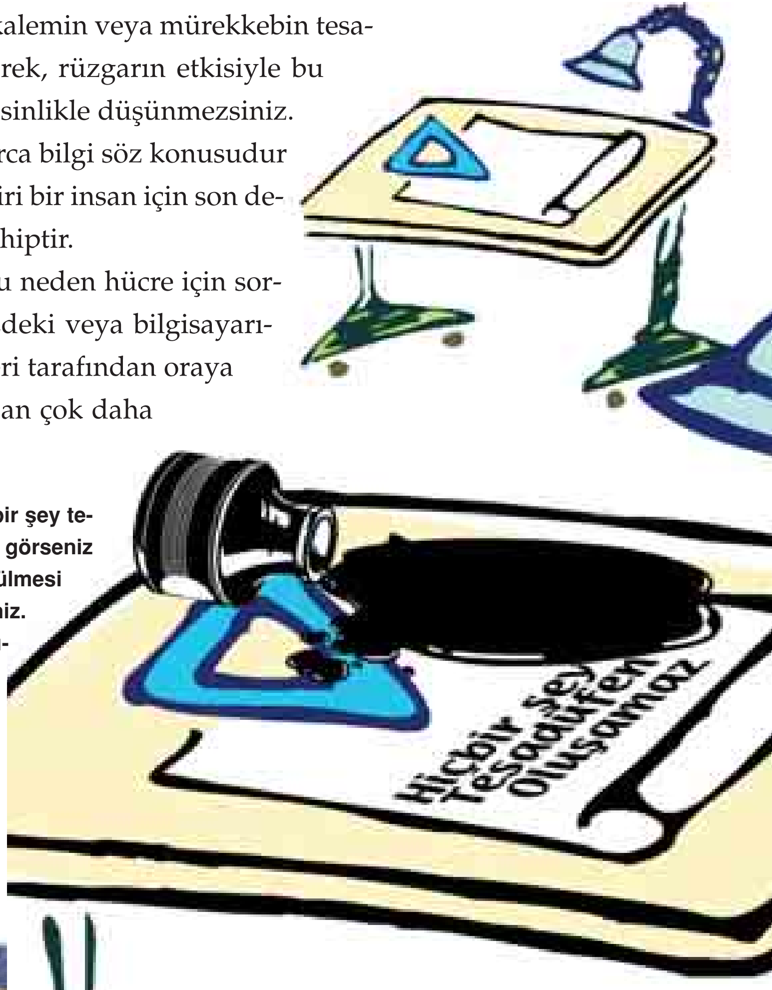
O zaman nasıl oluyor da, belli sayıdaki akılsız ve bilinçsiz atomun belli şekillerde dizilmesinden meydana gelen DNA molekülü ve onunla uyumlu olarak çalışan enzimler bilinçli birçok işler yapıp, hücredeki sayısız karmaşık ve farklı işlemleri kusursuz ve mükemmel olarak organize

edebiliyorlar? Bunun cevabı çok basittir; akıl, bu moleküllerde ya da bunları içinde barındıran hücrede değil, bu molekülleri bu işleri yapacak şekilde programlanmış olarak var edenin Kendisi'ndedir. Kısaca akıl eserde değil, o eseri yaratanda bulunur.

En gelişmiş bilgisayar bile, onu en ince ayrıntısına dek dizayn eden, tasarlayan, onu çalıştıracak programları yazıp ona yükleyen ve kullanan bir akıl ve zekanın ürünüdür. Aynı şekilde, hücre de, içindeki DNA ve RNA'lar da, bu hücrelerden oluşan insan da, kendilerini ve yaptıkları işleri yaratanın eserinden başka birşey değildirler. Eser ne kadar mükemmel, kusursuz ve etkileyici olursa olsun, akıl her zaman o eserin sahibindedir.

Masanızın üzerindeki deftere yazılmış tek bir anlamlı cümle dahi görseniz, bunun yazarının kim olduğunu merak edersiniz. Defter ile kalemin veya mürekkebin tesadüfen bir araya gelerek, rüzgarın etkisiyle bu cümleyi yazdığını kesinlikle düşünmezsiniz. DNA'da ise milyarlarca bilgi söz konusudur ve bu bilgilerin her biri bir insan için son derece hayati öneme sahiptir.

Peki aynı soruyu neden hücre için sormuyoruz? Defterinizdeki veya bilgisayarınızdaki bilgiler birileri tarafından oraya yazılmış ise, bunlardan çok daha

Bir gün kağıt üzerinde "hiçbir şey tesadüfen oluşamaz" yazısını görseniz bu yazının mürekkebin dökülmesi ile oluştuğunu düşünmezsiniz. Akıl sahibi her insan bu yazıyı yazan birinin olduğunu düşünecektir. Evrimcilerin DNA'daki bilginin oluşumu ile ilgili iddiaları ise, bu yazının tesadüfen oluştuğunu iddia etmekle kıyas dahi edilemeyecek kadar büyük bir mantık bozukluğudur.

üstün ve ileri bir teknolojiye sahip olan DNA, kim tarafından en mükemmel şekilde yaratılıp, kendisi de ayrı bir mucize olan minicik hücrenin içine özenle yerleştirilmiştir? Hem de binlerce yıl öncesinden günümüze kadar hiçbir özelliğini kaybetmeden. Bu satırları okumanız, görmeniz, nefes almanız, düşünmeniz, kısaca var olmanız ve varlığınızı sürdürmeniz için her an görev başında olan bu hücrelerin kim tarafından ve niçin yapıldığını sormaktan daha önemli ne olabilir sizin için?

Hayatta en çok merak etmeniz gereken, bu sorunun cevabı değil midir sizce? Gökyüzüne baktığınızda gördüğünüz Güneş'ten vücudunuzdaki DNA'larınıza kadar herşeyde muhteşem bir yaratılış, plan ve düzen vardır. Bunların herhangi birini tesadüflerin eseri saymak ise, kesinlikle kabul edilemez ve ciddiye alınamaz bir iddiadır.

Hiçbir Şey Tesadüfen Gerçekleşemez

Mutlaka rastlamışsınızdır; bazı binaların önündeki çiçekler bazen binanın ismi yazılacak şekilde düzenlenir. Uzaktan veya tepeden baktığınızda, çiçeklerle binanın veya şirketin adının yazılı olduğunu hemen fark edebilirsiniz. Bu, çiçeklerin orada rastgele büyümediklerinin, bahçıvanlar ve peyzaj mimarları tarafından tasarlanarak düzenlendiklerinin bir göstergesidir. Siz bahçıvanları bu düzeni yaparken görmemiş olabilirsiniz, ancak çiçeklerle yazılmış ismi gördüğünüzde bunu anlarsınız.

Veya arkadaşlarınızla kelime oyunu oynadıktan sonra, harfleri masanın üzerinde karışık bırakıp gittiğinizi düşünelim. Geri geldiğinizde masanın üzerindeki harflerle OYUNU BEN KAZANDIM yazdığını görseniz, bunu yazan birinin olduğunu hemen anlarsınız. Hiçbir zaman harflerin rastgele yanyana gelerek bu anlamlı cümleyi tesadüfen oluşturduğunu düşünmezsiniz, aynı bahçedeki çiçeklerin tesadüfi dizilimlerle binanın ismini yazdığını düşünmeyeceğiniz gibi. Kısacası, bir yerde bir amaca yönelik bir tasarım varsa, bunun mutlaka bir tasarımcısı olduğunu bilirsiniz. Siz bu tasarımcıyı görmemiş olabilirsiniz, ancak eserinden veya ardında bıraktığı izden onun varlığını ve amacını anlarsınız.

Bu örneklerle anlatmak istediğimiz şudur: Eğer bir yerde en ufak bir

planlanmışlık varsa, orada mutlaka bir akıl sahibinin izleri vardır. Hiçbir akıl ürünü tesadüfen oluşmaz. Örneğin bir dağın üzerine trilyonlarca kez beyaz taşlar yuvarlasanız, bir binanın isminin tesadüfen oluştuğunu göremezsiniz. Eğer bir yerde bir kelime, cümle varsa, herkes kabul eder ki, mutlaka o kelime biri tarafından yazılmıştır. Yazarsız kelime, tasarımcısı olmayan tasarım olmaz.

İnsanın bedeni ise, bir bina isminden veya "Oyunu ben kazandım" cümlesinden trilyonlarca kez daha kompleks bir yapıya sahiptir ve bu karmaşık yapının kendiliğinden ya da "tesadüfen" oluşmuş olması kesinlikle ve kesinlikle mümkün değildir. Üstelik milyonlarca yıldır, milyarlarca canlının sahip olduğu trilyonlarca DNA, hiçbir kusura sahip olmadan, en mükemmel haliyle yazılmakta, gözle görülmeyecek kadar küçük bir mekana sığdırılmakta ve en akılcı şekilde kullanılmaktadır. Öyleyse insanı da, onun hücresini de, DNA'sını da kusursuz ve mükemmel bir şekilde planlayıp düzenleyen bir Yaratıcı vardır. Bunun aksini iddia etmek, aklın sınırlarının dışına çıkarak, gerçeklere, akla ve mantığa saldırmak demektir.

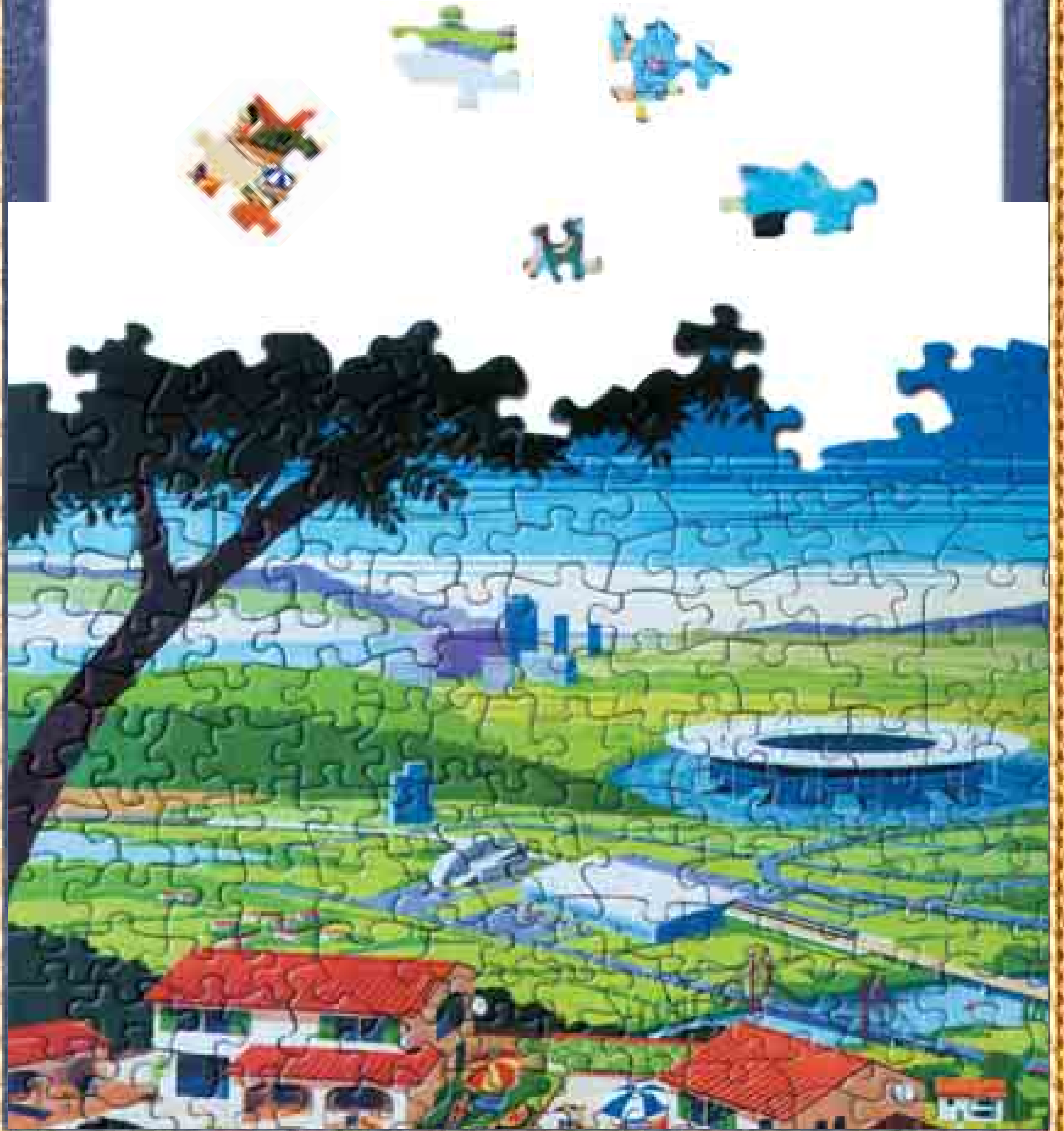
Oysa, ne yazık ki, harflerin kendi kendilerine dizilip üç küçük kelimeyi bile yazabilmelerinin imkansız olduğunu bir çırpıda söyleyecek birçok kişi, milyarlar-

Bir saatin resimde görülen parçalarını tasarlayan birinin olduğuna dair hiç kimsenin kuşkusu yoktur. DNA'daki bilgilerin kodlanışı ise bir saatin tasarımından çok daha ihtişamlıdır. O halde bu bilgilerin tesadüfler sonucunda şuursuz atomların karar almasıyla kendiliğinden oluştuğunu iddia etmek büyük bir yalandır.

Bu resimdeki gibi bir yap-boz oyunu düşünün. Oyunun tamamlanması ve resmin ortaya çıkması için her parçanın kendisi için ayrılmış özel yerine konması gerekmektedir. Tıpkı bu oyunda olduğu gibi DNA molekülünde de bir canlının eksiksizce oluşup hayatını devam ettirebilmesi için bütün nükleotidlerin kendileri için ayrılmış özel sıralamada bulunmaları gereklidir.

Bütün parçaları etrafa saçılmış olan bir yap-boz oyununun tesadüflerin sonucunda kendiliğinden aşağıdaki resmi oluşturduğunu düşünmek elbette saçmadır. Ancak bir yap-boz oyunuyla kıyaslanamayacak kadar kusursuz yaratılışa ve kompleks bir şifreleme sistemine sahip olan DNA'nın tesadüfen oluştuğunu iddia etmek bundan çok daha mantıksızdır.

ca atomun tek tek planlanmış bir dizilimle biraraya gelip DNA gibi muhteşem işler başarabilen bir molekül oluşturmasının "tesadüfler" sonucu olduğu aldatmacasını itiraz etmeden dinleyebilmektedir. Tıpkı hipnotize edilen bir kişinin yapılan telkinle, kendisinin bir kapı, ağaç ya da kertenkele olduğuna itiraz etmemesi, kabul etmesi gibi...

DNA'daki kusursuz yaratılışın örnekleri bunlarla sınırlı değildir. Allah, bilgilerin DNA'da şifrelenişini çok muhteşem ve hayranlık uyandıracak şekilde yaratmıştır.

DNA'nın Alfabesi

Hücrenin çekirdeğinde bulunan DNA, sarmal bir yapıya sahiptir. Bu sarmal yapı açıldığında, DNA, yaklaşık bir metre uzunluğunda ipince, uzun bir şerit haline gelir. Yaklaşık bir metre uzunluğundaki DNA'nın, bir küçücük hücre çekirdeğinin içinde paketlenmiş halde yer alıyor olması ise üzerinde dikkatle durulması gereken bir konudur.

DNA'da atomların kendine has dizilimi maksimum şifreyi, minimum alanda taşıyabilecek üstün bir yaratılışa sahiptir. Birbirine geçmiş iki spiral merdivenin her basamağında üç türlü element bulunur: şeker, fosfat ve DNA'nın şifrelerini oluşturan azotlu organik baz. Tüm insanlarda malzemelerin ve fonksiyonların aynı olmasına rağmen, birbirlerinden farklı olmalarını sağlayan özel şifreler, işte bu azot bazları tarafından oluşturulur. Dört farklı çeşidi olan bu bazların diziliş sıralarındaki farklılıklar insanlar arasındaki tüm farklılıkların sebebidir. Bu baz çeşitleri; Adenin, Guanin, Sitozin ve Timin olarak adlandırılmıştır. Bazlar belirli bir kurala göre birbirlerine bağlanır. Bilimadamlarının yeni yeni çözmeye başladığı yabancı bir lisan gibi, belirli bir kod sistemine göre dizilmiş bu dört çeşit azotlu organik bazda, biyolojik varlığımızın tüm şifresi gizlidir.

DNA molekülünü oluşturan bu bazlar, isimlerinin baş harfleri ile anılırlar; A, T, G ve C. İşte çekirdekteki bilgi bankasında bilgiler bu şekilde 4 harften oluşan bir alfabe kullanılarak depolanmıştır.

DNA molekülünün bir bölümü olan herbir gen insan vücudundaki belli bir özelliği kontrol eder. Boyun uzunluğu, gözün rengi, burnun, ku-

lağın, kafatasının malzemesi, şekli gibi sayısız özellik ilgili genlerin emriyle meydana gelir. Bu genlerin herbirini bir kitabın sayfalarına benzetebiliriz. Sayfaların üzerinde ise A- T- G- C harflerinden oluşmuş yazılar vardır.

İnsan hücresindeki DNA'larda 30.000 civarında gen bulunur. Her gen, karşılığı olduğu protein türüne göre, sayıları 1000 ile 186.000 arasında değişen nükleotidlerin özel bir sıralamada dizilmesinden oluşur. Bu genler insan vücudunda görev yapan yaklaşık 200.000 civarındaki proteinin kodlarını saklar ve bu proteinlerin üretimini denetler.

Genlerin Düzenlenmesi

Moleküler biyolojinin en önemli buluşlarından biri, bazı genlerin bazıları üzerinde daha etkili olduğunun keşfedilmesidir. Bunun sebebi, genlerin çok komplike bir sıra ile organize olmalarıdır. Genetik hiyerarşinin temelinde genellikle tekrar eden belirli işlevlerle görevlendirilmiş genler vardır: hemoglobin yapmak, saçın uzaması veya sindirim enzimlerinin üretilmesi gibi. Bu moleküler işçilerin üzerinde "düzenleyici" genler bulunur, bunlar bu işçi genleri çalıştırır ve durdurur. Örneğin, çocukluk döneminde hemoglobin geninin çalışmasını durdurur. Hem işçilerin, hem de "orta dereceli yöneticilerin" üzerinde bir seri ana kontrol geni bulunur. Bunların kararları düzinelerce, hatta yüzlerce altbirimi etkiler. Bu genler o kadar hayatidir ki, embriyo döneminde zarar görmeleri ölümcül olabilir.

Bu, üzerinde dikkatle düşünülmesi gereken bir bilgidir. Genler, atomlardan oluşan moleküllerdir. Peki bu moleküller, aralarında böylesine düzenli bir organizasyonu nasıl kurmuşlardır? Nasıl olup da, bir molekül bir insanın artık boyunun uzamasını durdurma kararı alır, bu kararını diğerine iletir, diğeri ise bu kararı nasıl anlayıp, itaat edip, uygulamaya koyar? Bu disiplinin kurucusu kimdir? Dahası, milyonlarca yıldır, trilyonlarca gen, aynı disiplin, itaat, akıl ve şuurla görevini eksiksiz yerine getirmektedir.

Böyle bir sistemin tesadüfen oluştuğunu iddia etmek, çok büyük bir safsatadır. Genleri, en akılcı ve en kusursuz biçimde programlayan şüphesiz, herşeyin Rabbi olan Allah'tır.

Tesadüflerle Açıklanamayan DNA

Matematik bugün DNA'da yazılı bilgilerin oluşumunda tesadüfe yer olmadığını kanıtlamıştır. Değil milyonlarca basamaktan oluşan DNA molekülünün, DNA'yı oluşturan 30.000 genden tek bir tanesinin bile tesadüfen oluşabilme ihtimali imkansız tanımının dahi zayıf kaldığı bir durumdur. Evrimci bir biyolog olan Frank B. Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söylemiştir:

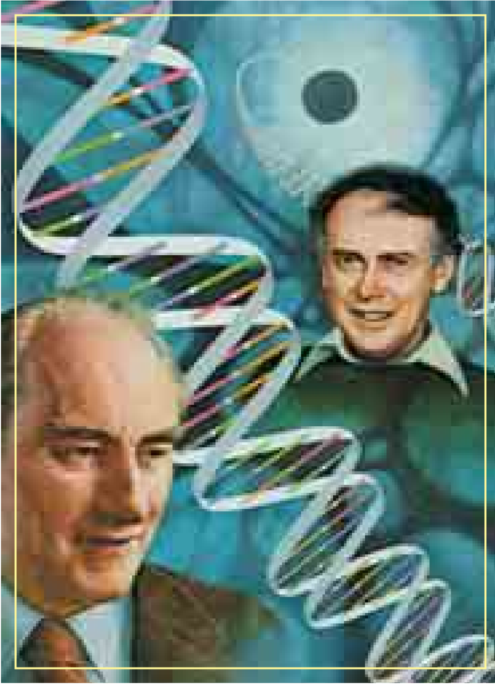
> Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 amino asit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1000 nükleotidlik bir dizi, 4 üzeri 1000 farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir.[3]

Yani ortamda bütün gerekli nükleotidlerin bulunduğunu, bunların aralarında bağlanması için gereken bütün kompleks moleküllerin ve bağlayıcı enzimlerin hepsinin hazır olduğunu farzetsek bile bu nükleotidlerin istenen sırada dizilmesi ihtimali 4 üzeri 1000'de 1, diğer bir ifadeyle, 10 üzeri 600'de 1 ihtimal demektir. Kısaca insan vücudundaki ortalama bir proteinin DNA'daki şifresinin tesadüf sonucu, kendi kendine oluşma ihtimali, 10'un yanında 600 tane sıfır olan sayıda 1'dir. Bu astronomik olmanın da ötesindeki sayı ise, pratik olarak "0" ihtimal anlamına gelir. De-

mek ki böyle bir dizilim ancak akıllı ve şuurlu bir gücün bilgi ve kontrolü altında gerçekleşmek zorundadır.

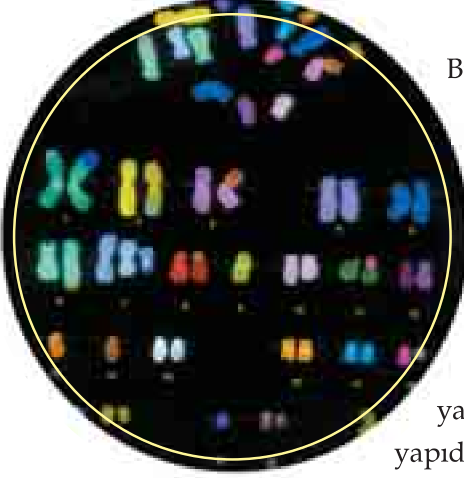
Şu anda okumakta olduğunuz yazıyı düşünün. Harflerin (her harf için farklı bir baskı kalıbı kullanılarak) kendi kendilerine ve rastgele biraraya gelerek böyle bir yazı oluşturduklarını iddia eden birisine ne gözle bakardınız? Bu yazı belli ki akıl ve bilinç sahibi birisi tarafından kaleme alınmıştır. İşte DNA'daki durum da bundan hiç farklı değildir.

DNA'nın yapısını keşfeden biyokimyacı Francis Crick, konu üzerinde yaptığı çalışmalardan dolayı Nobel ödülü aldı. Crick koyu bir evrimci olmasına rağmen DNA'nın mucizevi yapısına şahit olduktan sonra yazdığı eserinde bu bilimsel gerçeği şöyle ifade etmiştir: "Bugün sahip olduğumuz bilgiler ışığında, dürüst bir adamın yapabileceği tek yorum, hayatın bir mucize eseri olarak ortaya çıktığıdır."[4] Crick'e göre hayat kesinlikle dünya üzerinde kendiliğinden var olamazdı. Görüldüğü gibi DNA üzerinde en uzman kişi bile, bir evrimci olmasına rağmen, yaratılışta tesadüfe yer vermemektedir.

Francis Crick ve James Watson DNA'daki ihtişamlı yapıyı keşferek Nobel ödülü aldılar.

DNA'da yer alan bilgilerin ne kadar hassas bir düzen ve dengeye sahip oldukları gözönünde bulundurulduğunda ise, tesadüfen oluşumun ne kadar imkansız olduğu daha da iyi anlaşılır. Üç milyar harften oluşan DNA'daki bilgiler, A-T-G-C harflerinin birbiri ardına özel ve anlamlı bir sıra içinde dizilmesi ile oluşur. Ancak bu sıralamada tek bir harf hatasının dahi yapılmaması gerekir. Ansiklopedide yanlış yazılmış bir kelime ya da harf hatası önemsenmez, hatta çoğu zaman fark edilmez bile.

İnsanda hücrelerindeki 46 kromozom 23 çift halinde bulunur. Her çift kromozom vücuttaki belirli faaliyetlerin yerine getirilmesinden sorumludur. Bu kromozom çiftlerindeki herhangi bir bozukluk onarılmaz hasarlar meydana getirir.

Buna karşın, DNA'da herhangi bir basamaktaki, örneğin 1 milyar 719 milyon 348 bin 632'nci basamaktaki bir harfin yanlış kodlanması gibi bir hata bile, hücre için, dolayısıyla insan için korkunç sonuçlara yol açabilir. Örneğin çocuklarda görülen hemofili (kan kanseri) hastalığı bu tip bir yanlış kodlanmanın sonucudur. Genetik yapıdaki çeşitli bozuklukların neden olduğu birçok kalıtsal hastalık vardır. Herbiri çok ciddi olabilen bu hastalıkların tek nedeni, genetik şifredeki milyarlarca harften yalnızca bir veya birkaç tanesinin yanlış yerde bulunmasıdır. Sözgelimi, Mongolizm veya Down Sendromu oldukça yaygındır. Nedeni ise her hücredeki 21. kromozom çiftinde fazladan bir kromozom bulunmasıdır. Bir diğer örnek ise Huntigton koresidir. Hasta 35 yaşına kadar sağlıklıdır, ama bu yaştan sonra birdenbire kol, bacak ve yüz kaslarında denetlenemeyen istemsiz kasılmalar başlar. Tedavisi olmayan bu ölümcül hastalık beyni de etkilediğinden hastanın belleği ve düşünme yetileri de giderek zayıflar.

Tüm bu genetik hastalıkların gösterdiği önemli bir gerçek vardır; genetik şifre o kadar hassas, dengeli ve kusursuzca hesaplanarak planlanmıştır ki, bu düzendeki en küçük bir değişiklik dahi ciddi sorunlar oluşturabilmektedir. Sadece bir harfin eksikliği veya fazlalığı ölümcül hastalıklara veya hayat boyu sürecek ciddi sakatlıklara neden olabilmektedir. Do-

21. kromozom çiftinde fazladan bir kromozom bulunan Down sendromlu bir çocuk.

layısıyla böylesine hassas bir denge ve düzenin tesadüfen oluştuğunu, ve evrim teorisinin iddia ettiği gibi mutasyonlar yoluyla geliştiğini söylemek kesinlikle imkansızdır. Öyle ise, DNA'da yeralan muazzam bilgi ilk olarak nasıl oluşmuş ve şifrelenmiştir? Hayatın kökenini tesadüflere dayandıran evrimciler, hayatın kökeni ile ilgili her soruda yanıtsızdırlar. DNA'nın, yani genetik şifrenin kökenini sorduğunuzda da her birinden aynı cevabı alırsınız. Örneğin günümüzün en önde gelen evrimci biyokimyacılarından olan Leslie E. Orgel, bu soruya şu yanıtı verir:

> Genetik şifrenin kökeninin genel özelliklerini bile hala anlayabilmiş değiliz... Genetik şifrenin kökeni, hayatın kökenleri probleminin en şaşırtıcı yönüdür. Sağlam bir ilerleme gerçekleştirmeden önce asıl olan kavramsal ya da deneysel bir buluşa ihtiyaç vardır.[5]

Milyonlarca sayfa yer tutan, milyarlarca bilginin tesadüfen yazıldığını iddia edenler elbetteki bu şekilde cevapsız kalacaklardır. Nasıl ki her eserin veya her bilginin bir yazarı ve sahibi varsa, DNA'daki bilginin de bir sahibi ve yaratıcısı vardır; ve O Yaratıcı, üstün ve güçlü, sonsuz ilim ve akıl sahibi olan Rabbimiz Allah'tır.

Benzersiz Bir Yaratılış: DNA'nın Kendini Eşlemesi

Daha önce de değindimiz gibi hücreler bölünerek çoğalırlar. Öyle ki, insan vücudu başlangıçta tek bir hücre iken bu hücre bölünür ve sonuçta 2-4-8-16-32... oranında bir katlanmayla çoğalır.

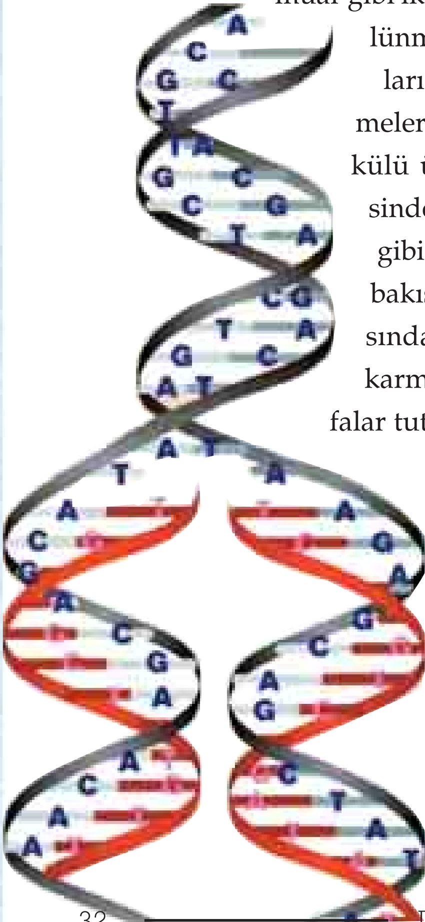
Peki bu bölünme işlemi sonucunda DNA'ya ne olur? Hücrede tek bir DNA zinciri vardır. Halbuki yeni doğan hücrenin de bir DNA'ya ihtiyacı olacağı açıktır. Bu açığı gidermek için DNA'da, her aşaması ayrı bir mucize olan ilginç bir seri işlem başlar. Sonuçta, hücrenin bölünmesinden kısa bir süre önce DNA'nın bir kopyası çıkarılır ve bu kopya yeni hücreye aktarılır!...

Hücrenin bölünmesi ile ilgili yapılan gözlemlerin gösterdiğine göre hücre, bölünmeden önce belirli bir büyüklüğe ulaşmak zorundadır. Bu belirli büyüklük sınırını aştığı anda ise bölünme süreci kendiliğinden baş-

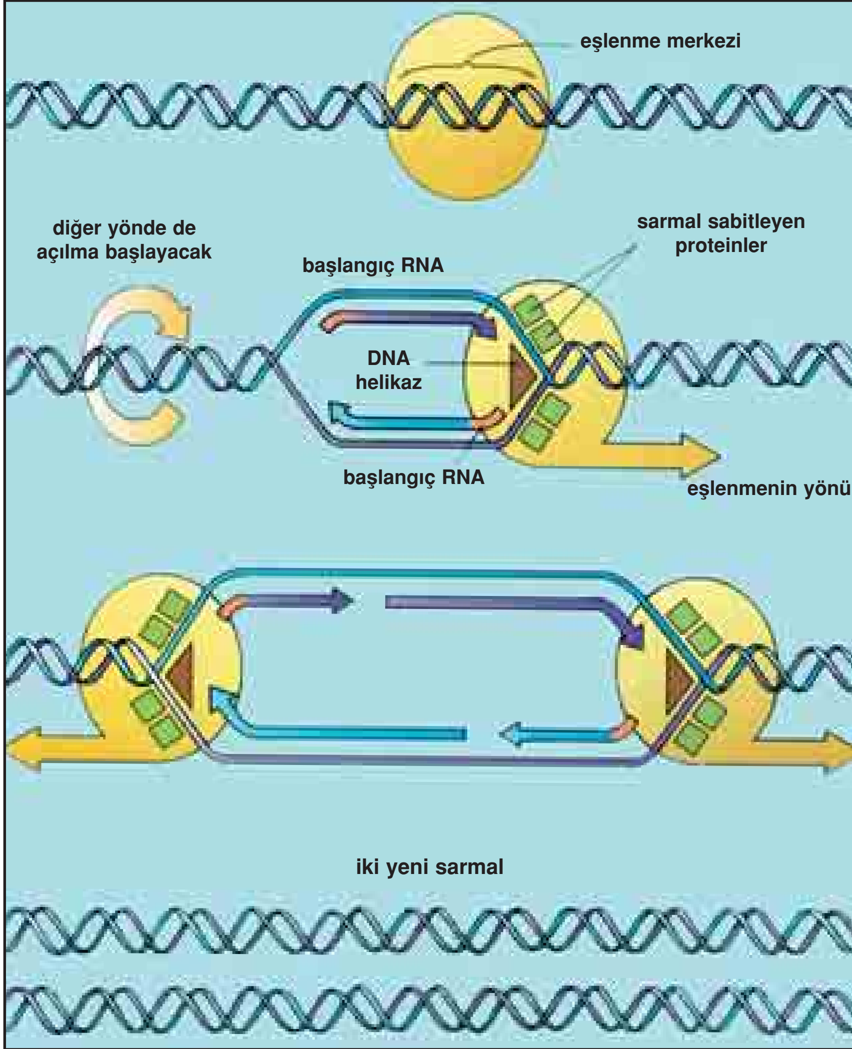
lar. Hücrenin şekli bölünmeye uygun şekilde yayvanlaşmaya başlarken, DNA da az önce belirttiğimiz gibi kendini eşlemeye başlar.

Bunun anlamı şudur: Hücre bir bütün olarak bölünmeye adeta "karar vermekte" ve hücrenin içindeki farklı parçalar bu bölünme kararına uygun olarak davranmaya başlamaktadırlar. Hücrenin böylesine kollektif bir işi başaracak bilince sahip olmadığı açıktır. Hücre bölünmesini sağlayan sistemi Allah kusursuz bir şekilde yarattmıştır. Bölünme işlemi, tam gerekli anda gelen bir emir ile başlar ve başta DNA olmak üzere hücrenin tümü buna göre hareket eder.

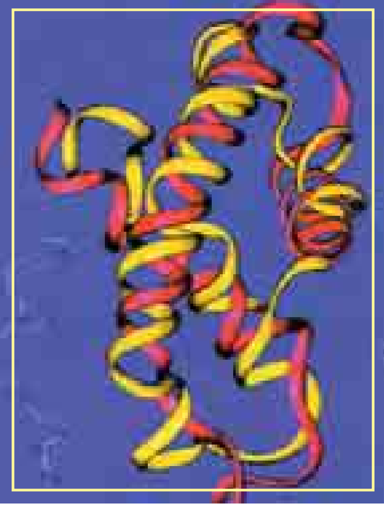
DNA, kendini çoğaltmak için önce karşılıklı iki parçaya ayrılır. Bu olay oldukça ilginç bir şekilde gerçekleşir. Yapısı sarmal bir merdivene benzeyen DNA molekülü, bu merdivenin basamaklarının ortasından fermuar gibi ikiye ayrılır. Artık DNA iki yarım parçaya bölünmüştür. Her iki parçanın da eksik olan yarıları (eşlenikleri) ortamda hazır bulunan malzemelerle tamamlanır. Böylece iki yeni DNA molekülü üretilmiş olur. Operasyonun her kademesinde enzim denilen ve adeta gelişmiş robotlar gibi çalışan uzman proteinler görev yapar. İlk bakışta basit gibi görünse de bu operasyon sırasında gerçekleşen ara işlemler o kadar çok ve karmaşıktır ki, olayı ayrıntılarıyla anlatmak sayfalar tutar.

Bu noktada şunu unutmamak gerekir. Atomların birleşiminden oluşan enzimler, DNA sarmalının yarısına bakar, eksik bölümleri tespit eder, eksikleri ilgili yerlerden temin ederek, en uygun yerlere eklerler. Bu şekilde DNA'nın kopyalanması gerçekleşmiş olur. Şuursuz, akıl ve bilgisi olmayan küçücük yapıların bu kadar kompleks, bilgi, bilinç ve akıl gerektiren işlemleri kusursuzca yerine ge-

DNA eşlenme işlemi belirli bir nükleotid diziliminde başlar. Bu özel bölümün adı eşlenme merkezidir. Bu merkezde DNA'nın sarmal kolları DNA Helikaz adlı enzim tarafından açılmaya ve ardından da ayrılmaya başlar. Ayrılan kolların tekrar birbirine dolanmaması için sarmalı sabitleyen özel proteinler görev alır. Tam o sırada ayrılan kolların arasında başlangıç (primer) RNA adlı özel bir RNA molekülü sentezlenir. Bu molekül eşleme işlemini yapacak olan DNA polimeraz enzimine işlemin başlayacağı yeri gösterir. DNA polimeraz enzimi ayrılan kolların karşısına gelecek nükleotidleri bağlayarak yeni DNA kollarını oluşturmaya başlar. Eşlenme işlemi her iki kolda da aynı anda ters yönlerde ilerler. Eşlenme işlemi tamamlandığında ortaya iki yeni sarmal çıkmış olur. Her iki sarmalda da birer kol yeni eşlenmiştir.

DNA'da bulunan bilgiler sayesinde vücudumuzda sayısız görevleri üstlenen proteinler tam sahip olmaları gereken özelliklerle üretilirler.

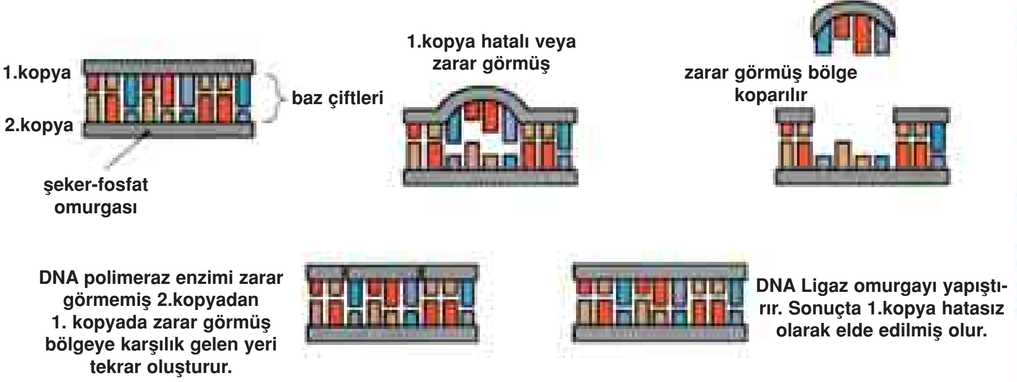
tirmeleri, okuyarak geçilecek bilgiler değildir. Bu bilgilerin insana gösterdiği ve düşündürdüğü önemli gerçekler vardır.

Kopyalama sırasında ortaya çıkan yeni DNA molekülleri denetleyici enzimler tarafından defalarca kontrol edilir. Yapılmış bir hata varsa—ki bu hatalar son derece hayati olabilir—derhal tespit edilir ve düzeltilir. Hatalı şifre kopartılıp yerine doğrusu getirilir ve monte edilir. Bütün bu işlemler öyle baş döndürücü bir hızla yapılır ki, dakikada 3.000 basamak nükleotid üretilirken bir yandan da tüm bu basamaklar görevli enzimler tarafından defalarca kontrol edilir ve gereken düzeltmeler yapılır.

DNA'nın çoğaltılması işleminin ne kadar büyük bir hızda gerçekleştiğini daha iyi anlamak için şu bilgiler daha da açıklayıcı olacaktır: Bir hücre bölünmesi 20 ila 80 dakika arasında sürer ve bu esnada DNA'daki bilgi de kopyalanarak çoğaltılmalıdır. Yani DNA'daki 3 milyar bilgi, 20 ila 80 dakika arasındaki bir sürede hiçbir hata, unutma veya eksiklik olma-

Telomeraz adlı özel bir enzim DNA'nın eşlenmesi sırasında DNA'nın uç bölgelerinde meydana gelen baz kayıplarını engeller. Eksik olan bazları tamamlar. Böylece hücre bölünmelerinden sonra ortaya çıkan her hücre orijinalinin aynısı olur.

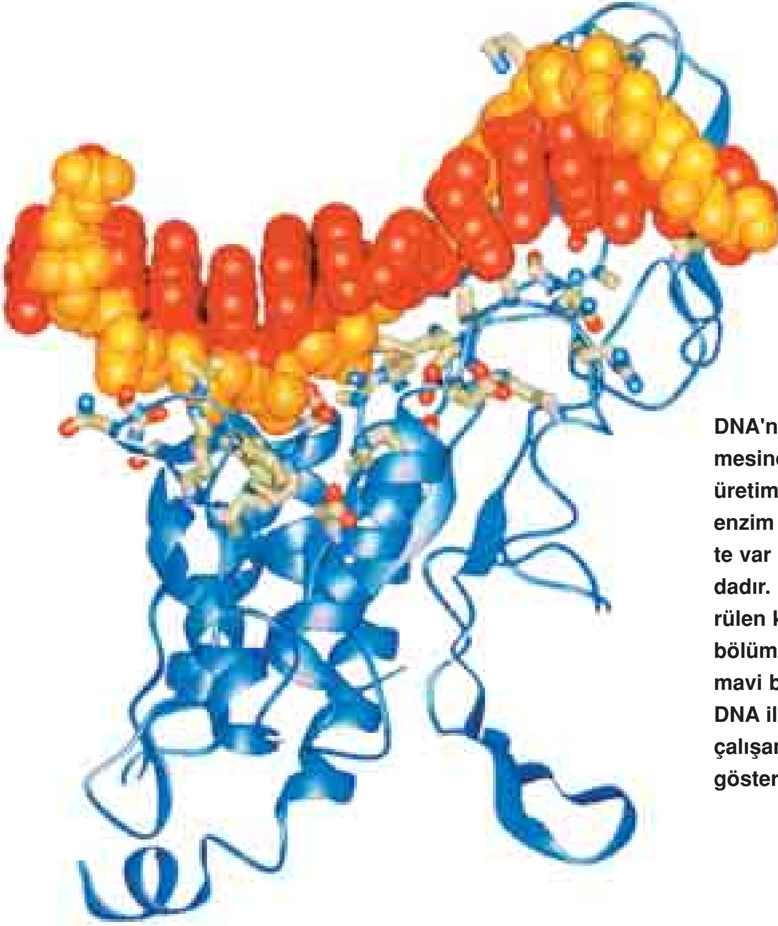
DNA kendi kendini tamir eder; hataya izin vermez.

DNA eşlemesi işlemi bittiğinde her bin nükleotidde bir hata meydana gelebilir. Fakat bu hata da düşünülmüştür. DNA'da meydana gelen hataları tamir etmek üzere özel görevli olan bir grup enzim vardır. Bu enzimler şuurlu bir şekilde hatayı tespit ederler ve hatalı nükleotidi yerinden çıkarırlar. Hatalı nükleotidin yerine yenisini sentezleyip koyarlar ve bu işlem süresince ortaya çıkan kırılmaları yapıştırırlar.

dan kopyalanabilmektedir. Bu, bir kütüphane dolusu bilginin veya 1000 kitabın veya bir milyon sayfalık yazının bu kadar kısa sürede hiç hata ve eksiklik olmadan çoğaltılması kadar mucizevi bir olaydır. Ve dikkat edin, bu işlemi gerçekleştirenler teknolojik aletler, üstün nitelikli fotokopi makinaları değil, bazı atomların birbirine eklenmesiyle oluşan enzimlerdir.

Büyük bir hızla üretilen yeni DNA molekülünde, dış etkiler sonucunda normale göre daha fazla hatalar yapılabilir. Bu sefer hücredeki ribozomlar, DNA'dan gelen emir doğrultusunda DNA onarım enzimleri üretmeye başlarlar. Böylece DNA kendi kendini korur ve hem kendisini hem soyun devamını güvence altına alır.

Hücreler de insanlar gibi doğar, çoğalır ve ölürler. Ancak hücrelerin ömrü meydana getirdikleri insanın ömründen çok daha kısadır. Örneğin altı ay önce bedenimizi oluşturan hücrelerin bugün büyük bir çoğunluğu hayatta değildir. Fakat zamanında bölünerek yerlerine yenilerini bıraktıkları için, siz şu anda hayatta kalabilmektesiniz. Bu yüzden hücrelerin çoğalması, DNA'nın kopyalanması gibi işlemler—her ne kadar çok karmaşık da olsalar—insanın varlığını sürdürmesi açısından en ufak bir hataya yer verilmemesi gereken hayati işlemlerdir. Ancak çoğaltma işlemi o ka-

DNA'nın eşlenmesinde ve protein üretiminde birçok enzim DNA ile birlikte var olmak zorundadır. Resimde görülen kırmızı ve sarı bölümler DNA'yı, mavi bölümler ise DNA ile birlikte çalışan enzimleri göstermektedir.

dar kusursuz işler ki, hata oranı 3 milyar basamakta yalnızca bir basamaktır. Bu tek hata da herhangi bir probleme sebep olmadan vücuttaki daha üst kontrol mekanizmaları tarafından yok edilir.

İşin en ilginç yönü de, DNA'nın hem üretimini sağlayan hem de yapısını denetleyen bu enzimlerin, yine DNA'da kayıtlı olan bilgilere göre ve DNA'nın emir ve kontrolünde üretilmiş proteinler olmasıdır. Ortada içiçe geçmiş öyle muhteşem bir sistem vardır ki, böyle bir sistemin kademe kademe oluşan tesadüflerle bu hale gelmesi hiçbir şekilde mümkün değildir. Çünkü enzimin olması için DNA'nın olması, DNA'nın olması için de enzimin olması, her ikisinin olması içinse hücrenin de, zarından diğer bütün kompleks organellerine kadar eksiksiz olarak var olması gerekir.

Canlıların birbirini izleyen "yararlı tesadüfler" sonucunda "aşama aşama" geliştiklerini öne süren evrim teorisi, söz konusu DNA-enzim paradoksu tarafından kesin biçimde yalanlanmaktadır. Çünkü DNA'nın ve enzimin de aynı anda var olması gerekmektedir. Bu ise apaçık bir yaratılışın varlığını gösterir.

Bütün bir gün, siz hiç farkında değilken, vücudunuzda sizin yaşamınızın problemsiz olarak devam etmesi için akıl almaz bir titizlik ve sorumluluk anlayışı içinde sayısız işlemler ve denetimler yapılır, tedbirler alınır. Herkes görevini eksiksiz olarak ve başarıyla yerine getirir. Allah en büyüğünden en küçüğüne, en basitinden en karmaşığına kadar sayısız atomu ve molekülü sizin yaşamınızı güzel ve sağlıklı bir biçimde sürdürmeniz için hizmetinize vermiştir. Yalnızca bu lütuf ve nimet bile hiç durmadan şükretmeniz için yeterlidir.

Allah, kendisinde sükun bulmanız için geceyi, aydınlık olarak da gündüzü sizin için var etti. Şüphesiz Allah, insanlara karşı (sınırsız) bir fazl sahibidir. Ancak insanların çoğu şükretmiyorlar. (Mü'min Suresi, 61)

DARWINİZM, DNA'DAKİ BİLGİLERİN KÖKENİNİ VE HER TÜRDE FARKLI OLUŞUNU AÇIKLAYAMAZ

Evrimciler DNA'nın ilk olarak nasıl ortaya çıktığı konusuna kesinlikle bir açıklama getiremezlerken, DNA konusunda çıkmaza girdikleri önemli bir nokta daha vardır: Balıklar, sürüngenler, böcekler, bitkiler, kuşlar veya insanlar nasıl olup da, farklı DNA'lara, farklı genetik bilgilere sahip olabilmişlerdir?

Evrim teorisi, bu soruya cevap olarak, DNA'daki bilgilerin zaman içinde gerçekleşen tesadüflerle arttığını ve çeşitlendiğini ileri sürerler. Sözünü ettikleri tesadüfler "mutasyon"lardır. Mutasyon DNA'da radyasyon ya da kimyasal etkiler sonucunda meydana gelen değişikliklerdir. Bazen bir radyoaktif ışınım DNA zincirine isabet eder ve oradaki bir veya birkaç basamağı tahrip eder ya da yerini değiştirir. Evrimcilere göre, canlılar, tek bir DNA'nın, bu mutasyonlar (yani kazalar) sonucunda farklılaşması ile bugünkü mükemmel hallerine ulaşmışlardır.

Bu iddianın akıl dışı olduğunu göstermek için, DNA'yı yine bir kitaba benzetelim. DNA'nın bir kitapta olduğu gibi yanyana dizilmiş harflerden oluştuğunu söylemiştik. Mutasyonlar, bu kitabın yazılımı sırasında meydana gelen harf hatalarına benzerler. İsterseniz bu konuda bir deney yapalım. Kalın bir dünya tarihi kitabının baştan sona bilgisayara yazılmasını isteyelim. Bu iş yapılırken de bir kaç kez dizgiye müdahale edelim ve dizgiyi yapan kişiye tuşlardan birine gözü kapalı ve rastgele basmasını söyleyelim. Bu şekilde yazılmış olan harf hatalı metni, bir başkasına verip yine aynı şeyi yaptıralım. Bu yöntemle kitabı birkaç bin kez baştan aşağı yazdıralım, her seferinde metne rastgele birkaç harf hatası ekleyerek...

Acaba tarih kitabı bu yöntemle gelişir mi? Örneğin daha önce kitapta var olmayan "Eski Çin Tarihi" gibi bir bölüm oluşabilir mi?

Elbette ki kitaba eklediğimiz harf hataları kitabı geliştirmez, aksine tahrip eder, anlamını bozar. Hatalı kopyalama işlemini ne kadar artırırsak, o kadar bozuk bir kitap elde ederiz.

Ama evrim teorisinin iddiası, "harf hatalarının bir kitabı geliştirdiği" yönündedir. Evrime göre DNA'da meydana gelen mutasyonlar (hatalar) birikerek tesadüfen faydalı sonuçlara yol açmış, örneğin canlılara göz, kulak, kanat, el gibi kusursuz organları; düşünmek, öğrenmek, mantık yürütmek gibi şuur gerektiren özellikleri kazandırmıştır.

Kuşkusuz bu iddia, biraz önce söz ettiğimiz, bir dünya tarihi kitabına harf hatalarının birikmesi sonucu "Eski Çin Tarihi" bölümü eklenmesinden bile daha akıldışıdır. (Kaldı ki doğada, hata yapan dizgici örneğinde olduğu gibi düzenli olarak mutasyonlar meydana getiren bir mekanizma yoktur. Doğadaki mutasyonlar bir kitabın yazımı sırasında meydana gelebilecek harf hatalarından çok daha nadir oluşurlar.)

Evrim teorisinin canlılığın kökeni hakkında getirmeye çalıştığı her türlü "açıklama" işte bu denli akıl ve bilim dışı iddialardır. Bu gerçeği kabul eden açık sözlü otoritelerden biri, Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı olan ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé'dir. Grassé de bir evrimcidir, ancak Darwinist teorinin canlılığı açıklayamadığını savunmakta ve Darwinizm'in temelini oluşturan "tesadüf" mantığı hakkında şunları söylemektedir:

> Şanslı mutasyonların havyanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladığına inanmak, gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir hayvan, binlerce ve binlerce tam olması gerektiği şekilde faydalı tesadüflere maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, inanılmaz derecede düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir.[6]

Gerçekten de, cansız maddelerin kendi kendine bir araya gelip DNA gibi muhteşem sistemlere sahip canlıları oluşturduğunu iddia eden evrim teorisi, bilime ve akla tamamen aykırı olan bir hayalciliktir. Tüm bunlar bizi apaçık bir sonuca götürür. Yaşamın bir planı (DNA) olduğuna ve tüm canlılar bu plana göre yapıldıklarına göre, açıktır ki bu planı ortaya çıkaran üstün bir Yaratıcı vardır. Yani tüm canlılar, sonsuz bir güç ve akıl sahibi olan Allah tarafından yaratılmışlardır. Allah Kuran'da bu gerçeği şöyle bildirmiştir:

> **O Allah ki, yaratandır, kusursuzca varedendir, şekil ve suret verendir. En güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanların tümü O'nu tesbih etmektedir. O, Aziz, Hakim'dir. (Haşr Suresi, 24)**

İnsanların bugün teknolojinin imkanlarını kullanarak başardıkları ise, Allah'ın insan DNA'sında tecelli eden ilminden bir parçayı olsun anlayabilmek için çalışmaktan ibarettir.

EVRİMCİLERDEN DNA İTİRAFLARI

DNA gibi olağanüstü bir yaratılışa sahip bir molekülün nasıl ortaya çıktığı sorusu, buraya kadar incelediğimiz gibi evrimcilerin binlerce çıkmazından biridir. Tüm canlılığı "tesadüf" cevabıyla açıklamaya kalkan evrim teorisi, DNA'da özenle ve kusursuzca kodlanmış bulunan olağanüstü bilginin kaynağını asla izah edememektedir.

Kaldı ki konu DNA zincirinin nasıl ortaya çıktığı sorusundan ibaret değildir. Çünkü DNA zinciri, daha önce de belirttiğimiz gibi, içindeki olağanüstü bilgi kapasitesi ile birlikte var olsa bile, bu tek başına hiçbir şeye yaramamaktadır. Canlılıktan söz edilebilmesi için, mutlaka bir de bu DNA zincirini okuyan, kopyalayan ve bu kopyalara göre proteinler üreten enzimlerin bulunması gerekir. (Enzimler hücrede belirli görevler üstlenmiş ve bunları bir robot titizliğinde yerine getiren büyük moleküllerdir.)

Yani canlılıktan söz edilmesi için, hem DNA adı verdiğimiz bilgi bankasının hem de bu bankadaki bilgileri okuyarak üretim yapacak makinaların var olması gerekmektedir.

İşin daha da ilginç yanı ise, DNA'yı okuyup ona göre üretim yapan enzimlerin kendilerinin de yine DNA'daki şifrelere göre üretilmeleridir! Yani hücrenin içinde öyle bir fabrika vardır ki, bu fabrika hem çok çeşitli ürünler üretmekte, hem de bir taraftan bu üretimi yapan robot ve makinaları da inşa etmektedir. Tek bir noktasında eksiklik olsa işe yaramayacak olan bu sistemin nasıl ortaya çıktığı sorusu, evrim teorisini tek başına yıkmaya yeterlidir.

Çeşitli alanlarda profesörlük yapan, Indiana Üniversitesi'nden, Amerikalı bilim adamı Douglas R. Hofstadter, bu soru karşısındaki çaresizliklerini şöyle itiraf etmektedir:

Nasıl oldu da genetik bilgi, onu yorumlayan mekanizmalarla (enzimler ve

diğer moleküler yapılarla) birlikte ortaya çıktı? Bu soru karşısında kendimizi bir cevapla değil, hayranlık ve şaşkınlık duyguları ile tatmin etmemiz gerekiyor.[7]

Bir başka evrimci otorite, dünyaca ünlü moleküler biyolog Leslie Orgel, bu konuda biraz daha açık sözlü davranmaktadır:

> Son derece kompleks yapılara sahip olan enzimlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla İNSAN, YAŞAMIN KİMYASAL YOLLARLA ORTAYA ÇIKMASININ ASLA MÜMKÜN OLMADIĞI SONUCUNA VARMAK ZORUNDA KALMAKTADIR.[8]

"Hayatın kimyasal yollarla ortaya çıkması imkansız" demek, "hayatın kendi kendine oluşması imkansız" demektir. Bu gerçek, canlılığın kusursuz bir biçimde yaratıldığının açık bir ispatıdır. Ancak evrimciler açık delillerini gördükleri bu gerçeği, sırf ideolojik nedenlerle kabul etmezler. Sırf Allah'ın varlığını kabul etmemek için, imkansız olduğunu kendilerinin de bildiği saçma senaryolara inanırlar.

Bir başka evrimci Caryl P. Haskins ise DNA şifresinin tesadüfen oluşmasının imkansızlığını ve bu gerçeğin Yaratılış için güçlü bir delil olduğunu şöyle ifade eder:

> Biyokimyasal genetik düzeyinde evrime ait en kapsamlı sorular hala cevaplandırılmamıştır. Genetik şifre ilk kez nasıl ortaya çıkmıştı ve nasıl evrimleşmişti? Bugün yaşayan tüm organizmalarda hem DNA'nın replikasyonu hem de DNA şifresinin etkili bir şekilde çevirimi süreçleri, son derece kesin enzimlere gereksinim duymaktadır. Aynı zamanda bu enzimlerin moleküler yapılarının DNA'nın kendisi tarafından kesin bir şekilde belirtilmiş olması, dikkate değer evrimci bir gizemi ortaya çıkarmaktadır... Şifre ve şifreyi çevirme yolları evrim sürecinde kendiliğinden mi ortaya çıkmıştı? Böyle bir rastlantının gerçekleşmiş olabileceğine inanmak neredeyse akıl almazdır. Bu

bulmaca Darwin'den önceki dönemde olduğu gibi Darwin'den sonra da evrimden kuşku duyanlar tarafından özel yaratılış için en güçlü kanıt türü olarak yorumlanmıştır.[9]

Evrim teorisinin geçersizliğini anlatan *"Evolution: A Theory in Crisis"* (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabın yazarı olan ünlü moleküler biyolog Prof. Michael Denton, Darwinistler'in bu akıl dışı inancını şöyle anlatır:

Prof. Michael Denton

Yüksek organizmaların genetik programlarının yapısı, milyarlarca bit (bilgisayar birimi) bilgiye ya da bin ciltlik küçük bir kütüphanenin içindeki tüm harflerin dizilimine eşdeğerdir. Bu denli kompleks organizmaları oluşturan trilyonlarca hücrenin gelişimini belirleyen, emreden ve kontrol eden sayısız karmaşık işlevin tamamen rastlantıya dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmek ise, İNSAN AKLINA YÖNELİK BİR SALDIRIDIR. AMA BİR DARWİNİST, BU DÜŞÜNCEYİ EN UFAK BİR ŞÜPHE BELİRTİSİ BİLE GÖSTERMEDEN KABUL EDER![10]

Gerçekten de Darwinizm, akla tamamen aykırı, batıl bir inançtan başka bir şey değildir. Akıl sahibi olan her insan ise, ister DNA'ya isterse tabiatın başka herhangi bir yönüne baksın, o büyük gerçeğin kanıtlarını görür: İnsan ve tüm canlılar, Alemlerin Rabbi olan Yüce Allah tarafından yaratılmıştır.

Evrimcilerin Çaresizliğine Bir Örnek Daha: "RNA Dünyası" Senaryosu

Evrimciler, ilk canlı hücrenin nasıl var olduğu sorusu üzerinde 20. yüzyılın başından itibaren çeşitli teoriler geliştirdiler. Bu konuda ilk evrimci tezi öne süren Rus biyolog Oparin, yüzmilyonlarca yıl önceki ilkel dünyada birtakım tesadüfi kimyasal reaksiyonlarla ilk önce proteinlerin oluştuğunu, bunların birleşmesiyle de hücrelerin doğduğunu ileri sürdü. Oparin'in 1930'lı yıllarda ortaya attığı bu iddianın en temel varsayımlarının bile yanlış olduğu ise 1970'li yıllardaki bulgularla anlaşıldı: Oparin'in "ilkel dünya atmosferi" senaryosunda organik moleküllerin oluşmasına imkan verebilecek metan ve amonyak gazları yer alıyordu. Ama gerçek atmosferin metan ve amonyak temelli olmadığı, aksine bir de organik molekülleri parçalayan oksijen gazından bol miktarda içerdiği anlaşıldı.

Bu durum moleküler evrim teorisi için büyük bir darbe oldu. Miller, Fox, Ponnamperuma gibi evrimcilerin "ilkel atmosfer deneyleri"nin tümünün geçersiz olduğu anlaşıldı. Bu nedenle 80'li yıllarda başka evrimci arayışlar gelişti. Bunun sonucunda, ilk önce proteinlerin değil, proteinlerin bilgisini taşıyan RNA molekülünün oluştuğunu öne süren "RNA Dünyası" senaryosu ortaya atıldı. 1986 yılında Harvard'lı kimyacı Walter Gilbert tarafından ortaya atılan bu senaryoya göre, bundan milyarlarca yıl önce, her nasılsa kendi kendisini kopyalayabilen bir RNA molekülü tesadüfen kendiliğinden oluşmuştu. Sonra bu RNA molekülü çevre şartlarının etkisiyle birdenbire proteinler üretmeye başlamıştı. Daha sonra bilgileri ikinci bir molekülde saklamak ihtiyacı doğmuş ve her nasılsa DNA molekülü ortaya çıkmıştı.

Her aşaması ayrı bir imkansızlıklar zinciri olan bu hayal etmesi bile güç senaryo, hayatın başlangıcına açıklama getirmek yerine, sorunu daha da büyütmüş, pek çok içinden çıkılmaz soruyu gündeme getirmişti:

1— Daha, RNA'yı oluşturan nükleotidlerin tek birinin bile oluşması kesinlikle rastlantılarla açıklanamazken, acaba hayali nükleotidler nasıl uygun bir dizilimde biraraya gelerek RNA'yı oluşturmuşlardı? Evrimci biyolog John Horgan RNA'nın tesadüfen oluşmasının imkansızlığını şöyle kabullenir:

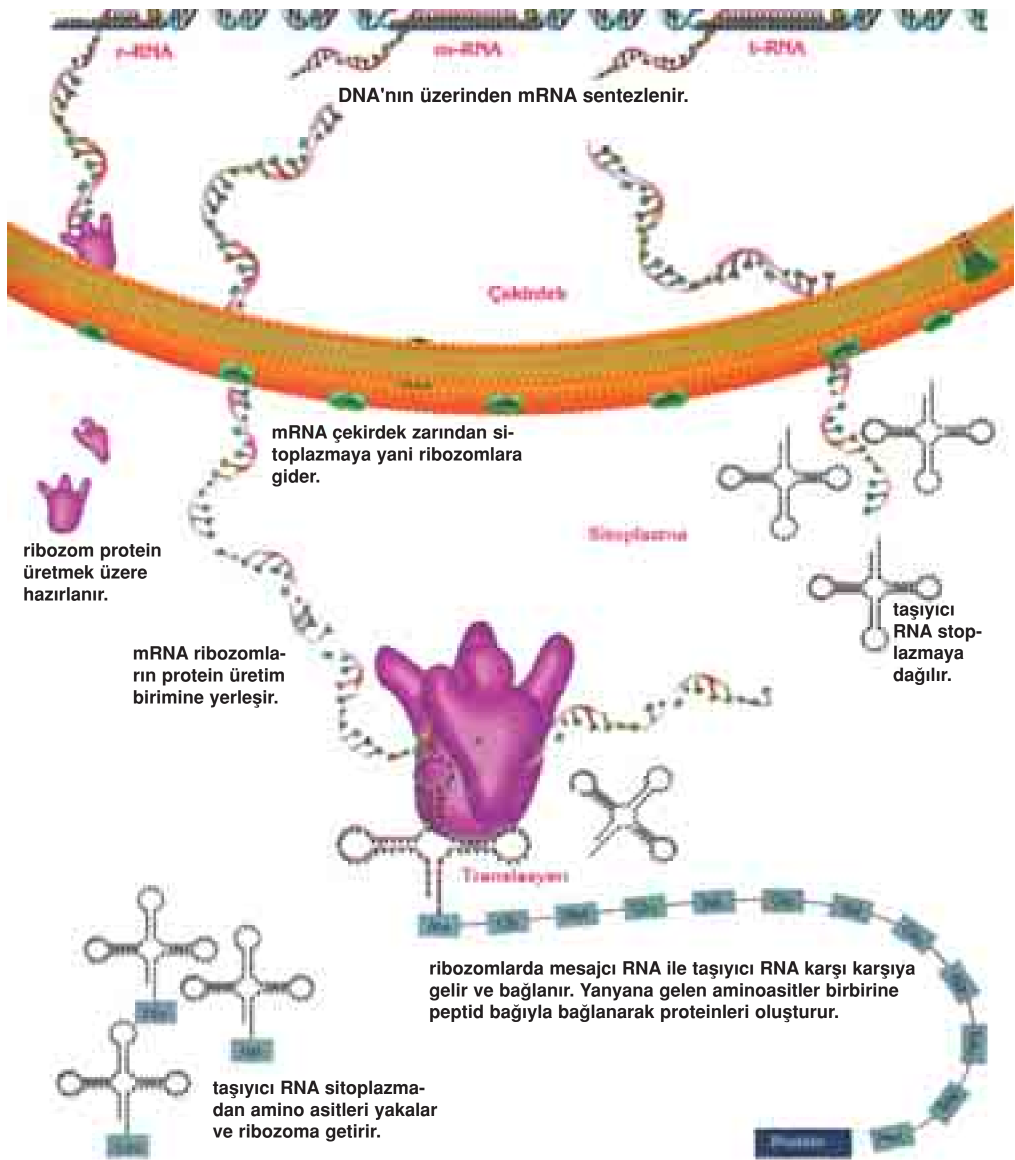
Araştırmacılar **RNA dünyası kavramını detaylı biçimde inceledikçe giderek daha fazla sorun ortaya çıkıyor.** RNA ilk olarak nasıl oluştu? RNA ve onun parçalarının laboratuvarda en iyi şartlarda sentezlenmesi bile son derece zor iken, bunun prebiyotik (yaşam öncesi) ortamda gerçekleşmesi nasıl olmuştur?[11]

2— Tesadüfen oluştuğunu farzetsek bile, yalnızca bir nükleotid zincirinden ibaret olan bu RNA hangi bilinçle kendisini kopyalamaya karar vermiş ve ne tür bir mekanizmayla bu kopyalamayı başarmıştı? Kendisini kopyalarken kullanacağı nükleotidleri nereden bulmuştu? Evrimci mikrobiyologlar Gerald Joyce ve Leslie Orgel, durumun ümitsizliğini şöyle dile getirmekteler:

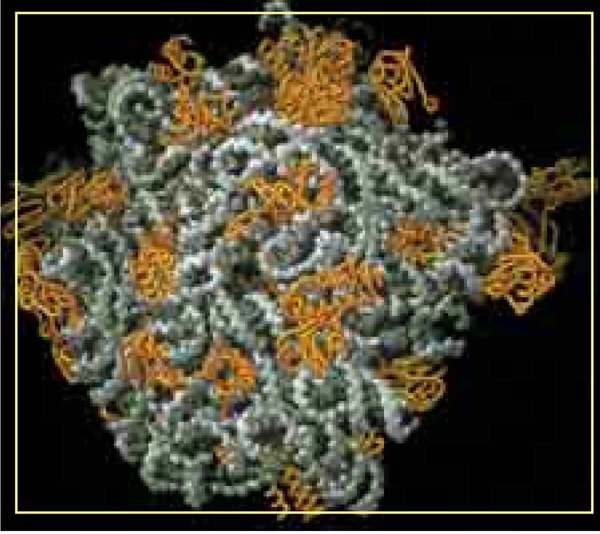
Tartışma, **içinden çıkılmaz bir noktada** odaklaşıyor: Karmakarışık bir polinükleotid çorbasından çıkıp, birdenbire kendini kopyalayabilen **o hayali RNA'nın efsanesi...** Bu kavram, yalnızca bugünkü prebiotik kimya anlayışımıza göre gerçek dışı olmakla kalmamakta, aynı zamanda RNA'nın kendini kopyalayabilen bir molekül olduğu şeklindeki **aşırı iyimser düşünceyi de yıkmaktadır.**[12]

3— Kaldı ki eğer ilkel dünyada kendini kopyalayan bir RNA oluştuğunu ve ortamda RNA'nın kullanacağı her çeşit amino asitten sayısız miktarlarda bulunduğunu farzetsek ve bütün bu imkansızlıkların bir şekilde gerçekleşmiş olduğunu düşünsek bile, bu durum yine de tek bir protein molekülünün oluşabilmesi için yeterli değildir. Çünkü RNA, sadece proteinin yapısıyla ilgili bilgidir. Amino asitler ise hammaddedir. Ancak ortada proteini üretecek "mekanizma" yoktur. RNA'nın varlığını protein üretimi için yeterli saymak, bir arabanın kağıt üzerine çizilmiş tasarımını o arabayı oluşturacak binlerce parçanın üzerine atıp sonra arabanın kendi kendine montajlanıp ortaya çıkmasını beklemekle aynı derecede saçmadır. Ortada fabrika ve işçiler yoktur ki, bir üretim gerçekleşsin.

Bir protein, hücre içindeki son derece karmaşık işlemler sonucunda pek çok enzimin yardımıyla ribozom adı verilen fabrikada üretilir. Ribozom ise yine proteinlerden oluşmuş karmaşık bir hücre organelidir. Dolayısıyla bu durum, ribozomun da aynı anda tesadüfen meydana gelmiş olması gibi bir akılalmaz varsayımı daha beraberinde getirecektir. Evrimin

Hücrede bir proteine ihtiyaç duyulduğu zaman DNA molekülüne bu ihtiyacı bildiren bir sinyal gönderilir. Bu sinyali alan DNA hangi proteine ihtiyaç duyulduğunu anlar. Ve ardından bu proteinin amino asit diziliminin bilgisinin bulunduğu bölümün bir kopyasını çıkarır. Bu kopyalanan bilgi üretilecek proteinin bilgisini taşıyan Mesajcı RNA'dır. Mesajcı RNA kopyalandıktan sonra çekirdekten çıkarak proteinin üretim fabrikaları olan Ribozomlara doğru yola koyulur. Aynı anda DNA'dan koplanmış olan bir diğer RNA amino asitleri taşıyarak ribozomlara getirir. Her amino asit kendisine özel bir taşıyıcı RNA ile taşınır. Üretilecek olan proteine ait amino asit diziliminin bilgisini taşıyan mesajcı RNA ribozomun üretim bölgesİne yerleşir. Taşıyıcı RNA getirdiği amino asitlerle birlikte mesajcı RNA'da bildirilen sıraya uygun şekilde karşısına geçer. Yine DNA'dan kopyalanan bir başka RNA molekülü mesajcı RNA ile taşıyıcı RNA'nın birbirine bağlanmasını sağlar. Yanyana gelen taşıyıcı RNA'ların getirdiği amino asitler aralarında peptid bağı olşturarak protein zincirlerini meydana getirirler. Ve getirdiği yükü boşaltmış olan taşıyıcı RNA'lar da ribozomdan ayrılır. Daha sonra üretilen protein de kullanılacağı yere doğru yola çıkar.

Yukarıdaki resimde ribozomda üretilen protein zincirleri görülmektedir.

en fanatik savunucularından Nobel ödüllü Jacques Monod bile protein sentezinin yalnızca nükleik asitlerdeki bilgiye indirgenmesinin mümkün olmadığını şu şekilde açıklamaktadır:

Şifre (DNA ya da RNA'daki bilgi), aktarılmadıkça anlamsızdır. Günümüz hücresindeki şifre aktarma mekanizması en az 50 makromoleküler parçadan oluşmaktadır ki, bunların kendileri de DNA'da kodludurlar. **Şifre bu birimler olmadan aktarılamaz.** Bu döngünün kapanması ne zaman ve nasıl gerçekleşti? Bunun **hayali bile aşırı derecede zordur.**[13]

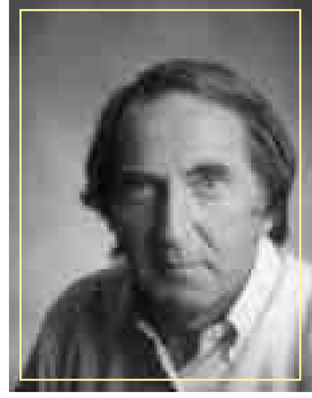
İlkel dünyadaki bir RNA zinciri hangi iradeyle böyle bir karar almış ve hangi yöntemleri kullanarak, 50 özel görevli parçacığın işini tek başına yaparak protein üretimini gerçekleştirmiştir? Evrimcilerin bu sorulara getirebildikleri hiçbir açıklama yoktur.

San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'ın ve Francis Crick'in çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel, "hayatın RNA dünyası ile başlayabilmesi" ihtimali için "senaryo" deyimini kullanmaktadır. Orgel,

Urey-Miller deneyinin geçersiz olduğunun anlaşılması ile evrimciler yeni arayışlara girmek zorunda kaldılar.

bu RNA'nın hangi özelliklere sahip olması gerektiğini ve bunun imkansızlığını, *American Scientist*'in Ekim 1994 sayısındaki "The Origin of Life on the Earth" başlıklı makalede şöyle ifade eder:

Dr. Leslie Orgel

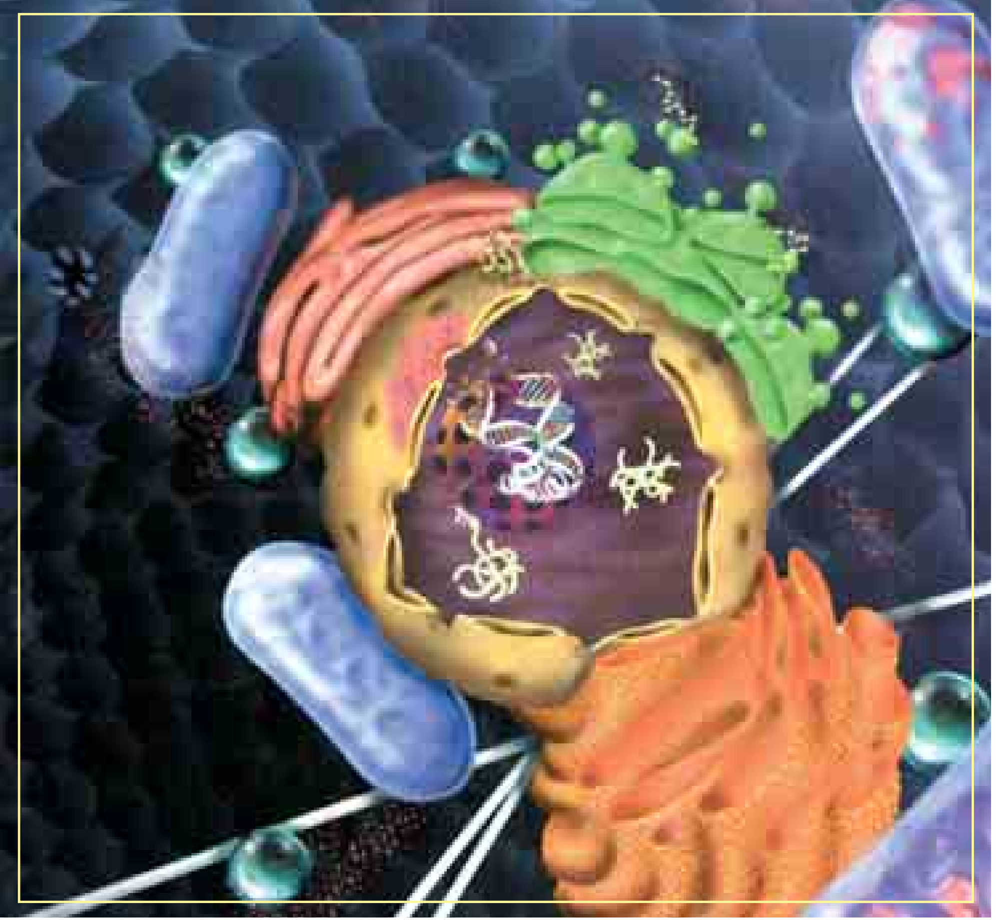
> Bu **senaryonun** oluşabilmesi için, ilkel dünyadaki RNA'nın **bugün mevcut olmayan** iki özelliğinin olmuş olması gerekmektedir: **Proteinlerin yardımı olmaksızın kendini kopyalayabilme** özelliği ve **protein sentezinin her aşamasını gerçekleştirebilme** özelliği.[14]

Açıkça anlaşılacağı gibi Orgel'in, "olmazsa olmaz" şartını koyduğu bu iki kompleks işlemi RNA gibi bir molekülden beklemek, ancak evrimci bir hayal gücü ve bakış açısıyla mümkün olabilir. Somut bilimsel gerçekler ise, hayatın rastlantılarla doğduğu iddiasının yeni bir versiyonu olan "RNA Dünyası" tezinin, kesinlikle imkansız bir masal olduğunu ortaya koymaktadır.

Cansız Moleküllerin Biraraya Gelmesi Canlılığı Açıklayamaz

Buraya kadar bahsettiğimiz bütün imkansızlıkları ve mantıksızlıkları bir an için unutalım ve ilkel dünya koşulları gibi olabilecek en uygunsuz ortamda bir protein molekülünün tesadüflerle meydana geldiğini varsayalım.

Tek bir proteinin oluşması da yetmeyecek, söz konusu proteinin, bu kontrolsüz ortamda başına hiçbir şey gelmeden kendi gibi tesadüfen oluşacak başka proteinleri beklemesi gerekecekti.... Ta ki hücreyi meydana getirecek milyonlarca uygun ve gerekli protein hep "tesadüfen" aynı yerde yanyana oluşana kadar. Önceden oluşanlar o ortamda ultraviyole ışınları, şiddetli mekanik etkilere rağmen hiçbir bozulmaya uğramadan, sabırla hemen yanıbaşlarında diğerlerinin tesadüfen oluşmasını beklemeliydiler. Sonra yeterli sayıda ve aynı noktada oluşan bu proteinler anlamlı şekillerde biraraya gelerek hücrenin organellerini oluşturmalıydılar.

Aralarına hiçbir yabancı madde, zararlı molekül, işe yaramaz protein zinciri karışmamalıydı. Sonra bu organeller son derece planlı, düzenli, uyumlu ve bağlantılı bir biçimde biraraya gelip, bütün gerekli enzimleri de yanlarına alıp bir zarla kaplansalar, bu zarın içi de bunlara ideal ortamı sağlayacak özel bir sıvıyla dolsaydı, tüm bu "imkansız ötesi" olaylar gerçekleşseydi bile bu molekül yığını canlanabilir miydi?

Cevap, "hayır"dır! Çünkü araştırmalar göstermiştir ki, **hayatın başlaması için yalnızca canlılarda bulunması gereken maddelerin biraraya gelmiş olması yeterli değildir.** Yaşam için gerekli tüm proteinleri toplayıp bir deney tüpüne koysak yine de canlı bir hücre elde etmeyi başaramayız. Bu konuda yapılan tüm deneyler başarısız olmuştur. Bütün deney

ve gözlemler ise hayatın ancak hayattan geldiğini göstermiştir. Hayatın cansız maddelerden çıktığı iddiası, bu bölümün en başında da belirttiğimiz gibi, sadece evrimcilerin hayallerinde yer alan, tüm gözlem ve deneylere aykırı bir masaldır.

Prof. Chandra Wickramasinghe

Bu durumda, yeryüzündeki ilk hayatın da ancak bir Hayat'tan gelmiş olması gerekir. İşte bu, "Hayy" (Hayat Sahibi) Allah'ın yaratmasıdır. Hayat ancak O'nun dilemesiyle başlar, sürer ve sona erer. Evrim ise, canlılığın nasıl başladığını açıklamak şöyle dursun, canlılık için gerekli malzemenin nasıl oluştuğunu ve biraraya geldiğini bile açıklayamamaktadır.

Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe hayatın tesadüflerle doğduğuna on yıllar boyunca inandırılmış bir bilim adamı olarak karşılaştığı bu gerçeği şöyle anlatır:

> Bir bilim adamı olarak aldığım eğitim boyunca, bilimin herhangi bir bilinçli yaratılış kavramı ile uyuşamayacağına dair çok güçlü bir beyin yıkamaya tabi tutuldum. Bu kavrama karşı şiddetle tavır alınması gerekiyordu... Ama şu anda, Tanrı'ya inanmayı gerektiren açıklama karşısında, öne sürülebilecek hiçbir akılcı argüman bulamıyorum... Biz hep açık bir zihinle düşünmeye alıştık ve şimdi **yaşama getirilebilecek tek mantıklı cevabın yaratılış olduğu sonucuna varıyoruz**, tesadüfi karmaşalar değil.[15]

TERMODİNAMİĞİN İKİNCİ KANUNU

Fiziğin en temel kanunlarından birisi olan "Termodinamiğin İkinci Kanunu", evrende kendi haline, doğal şartlara bırakılan tüm sistemlerin, zamanla doğru orantılı olarak düzensizliğe, dağınıklığa ve bozulmaya doğru gideceğini söyler. Canlı, cansız bütün herşey zaman içinde aşınır, bozulur, çürür, parçalanır ve dağılır. Bu, er ya da geç her varlığın karşılaşacağı mutlak sondur ve söz konusu kanuna göre bu kaçınılmaz sürecin geri dönüşü yoktur.

Bu gerçek hepimizin yaşamları sırasında da yakından gözlemlediği bir durumdur. Örneğin bir otobüsü çöle götürüp bırakır ve aylar sonra durumunu kontrol ederseniz, elbette ki onun eskisinden daha gelişmiş, daha bakımlı bir hale gelmesini bekleyemezsiniz. Aksine lastiklerinin patlamış, camlarının kırılmış, kaportasının paslanmış, motorunun çürümüş olduğunu görürsünüz. Aynı kaçınılmaz süreç canlı varlıklar için çok daha hızlı işler.

İşte Termodinamiğin İkinci Kanunu bu doğal sürecin, fiziksel denklem ve hesaplamalarla ifade ediliş biçimidir.

Bu ünlü fizik kanunu, "Entropi Kanunu" olarak da adlandırılır. Entropi, fizikte bir sistemin içerdiği düzensizliğin ölçüsüdür. Bir sistemin düzenli, organize ve planlı bir yapıdan düzensiz, dağınık ve plansız bir hale geçmesi o sistemin entropisini arttırır. Bir sistemdeki düzensizlik ne kadar fazlaysa, o sistemin entropisi de o kadar yüksek demektir. Entropi Kanunu, tüm evrenin geri dönüşü olmayan bir şekilde sürekli daha düzensiz, plansız ve dağınık bir yapıya doğru ilerlediğini ortaya koymuştur.

Termodinamiğin İkinci Kanunu ya da diğer adıyla Entropi Kanunu, doğruluğu teorik ve deneysel olarak kesin biçimde kanıtlanmış bir kanundur. Öyle ki yüzyılımızın en büyük bilim adamı kabul edilen Albert Einstein, bu kanunu "bütün bilimlerin birinci kanunu" olarak tanımlamıştır:

> Entropi Kanunu, tarihin bundan sonraki ikinci devresinde, hükmedici düzen şeklinde kendini gösterecektir. Albert Einstein, bu kanunun bütün bilimlerin birinci kanunu olduğunu söylemiştir; Sir Arthur Eddington ondan, bütün evrenin en üstün metafizik kanunu olarak bahseder.[1]

Evrim teorisi ise, bütün evreni kapsayan bu temel fizik kanununu bütünüyle gözardı ederek ortaya atılmış bir iddiadır. Evrim bu kanunla temelinden çelişen tam tersi bir mekanizma öne sürer. Evrime göre, dağınık, düzensiz, cansız atomlar ve moleküller, zamanla kendi kendilerine tesadüflerle biraraya gelerek düzenli ve planlı proteinleri, DNA, RNA gibi son derece kompleks moleküler yapıları, ardından da çok daha ileri düzenlere, organizasyonlara ve tasarımlara sahip milyonlarca canlı türünü ortaya çıkarmışlardı. Evrime göre, her aşamada daha planlı, daha düzenli, daha kompleks ve daha organize bir yapıya doğru ilerleyen bu hayali süreç, Entropi Kanunu'nun ortaya koyduğu gerçeklere bütünüyle aykırıdır. Bu nedenle evrim gibi bir sürecin, en başından en sonuna kadar varsayılan hiçbir aşamasının gerçekleşmesi mümkün değildir. Evrimci bilim adamları da bu açık çelişkinin farkındadırlar. J. H. Rush şöyle der:

> Evrimin kompleks süreci içinde yaşam, Termodinamiğin İkinci Kanunu'nda be-

Bir otobüsü çölde kendi haline bırakırsanız zamanla özelliklerini kaybederek bozulmaya uğrar. Bir süre sonra baktığınızda otobüsün lastiklerinin patlamış, camlarının kırılmış, kaportasının paslanmış, motorunun çürümüş olduğunu görürsünüz. Bu kaçınılmaz süreç canlı varlıklar için çok daha hızlı işler. Aynı şekilde bilinçli bir müdahale olmadığı sürece evrendeki tüm sistemler bozulmaya uğrar.

lirtilen eğilime belirgin bir çelişki oluşturur.[2]

Evrimci bilim adamı Roger Lewin de bir başka bilimsel dergi olan *Science*'daki bir makalesinde evrimin termodinamik açmazını şöyle dile getirmektedir:

Biyologların karşılaştıkları problem, evrimin Termodinamiğin İkinci Kanunu'yla olan açık çelişkisidir. Sistemler zamanla daha düzensiz yapılara doğru bozulmalıdırlar.[3]

Bir evrimci olan George Stavropoulos, canlılığın kendiliğinden oluşmasının termodinamik açıdan imkansızlığını ve fotosentez gibi kompleks canlı mekanizmaların kökenini doğa kanunlarıyla açıklamanın mümkün olmadığını, ünlü evrimci yayın *American Scientist*'te şu ifadelerle kabul etmektedir:

Normal şartlarda, Termodinamiğin İkinci Kanunu doğrultusunda, hiçbir kompleks organik molekül hiçbir zaman kendi kendine oluşamaz, tersine parçalanır. Gerçekte, bir şey ne kadar kompleks olursa o kadar kararsızdır ve kesin olarak eninde sonunda parçalanır, dağılır. Fotosentez, bütün yaşamsal süreçler ve yaşamın kendisi, karmaşık veya kasıtlı olarak karmaşıklaştırılmış açıklamalara rağmen, halen termodinamik ya da bir başka kesin bilim dalı vasıtasıyla anlaşılamamıştır.[4]

Görüldüğü gibi, evrim iddiası bütünüyle fizik yasalarına aykırı olarak ortaya atılmış bir iddiadır. Termodinamiğin İkinci Kanunu, evrim senaryosu karşısına bilimsel ve mantıksal açıdan aşılması imkansız bir fiziksel engel oluşturmaktadır. Bu engeli aşacak hiçbir bilimsel ve tutarlı açıklama getiremeyen evrimciler ise bunu ancak hayal güçlerinde aşabilmektedirler. Örneğin, ünlü evrimcilerden Jeremy Rifkin, evrimin, bu fizik kanununu sihirli bir güçle aştığına inandığını belirtmektedir:

Entropi Kanunu, evrimin bu gezegendeki yaşam için mevcut olan tüm enerjiyi dağıtacağını söyler. Bizim evrim anla-

yışımız ise bunun tam tersidir. Biz evrimin sihirli bir şekilde yeryüzünde daha büyük bir değer ve düzen artışı sağladığına inanıyoruz.[5]

Bu sözler evrimin tamamen dogmatik bir inanç olduğunu çok iyi ifade etmektedir.

Açık Sistem Çarpıtması

Evrimciler, tüm bu açık gerçekler karşısında, Termodinamiğin İkinci Kanunu'nun yalnızca "kapalı sistemler" için geçerli olduğu, "açık sistemler"in bu kanunun dışında olduğu gibi bir çarpıtmaya başvururlar.

Açık sistem, dışarıdan enerji ve madde giriş-çıkışı olan bir termodinamik sistemdir. Evrimciler de dünyanın bir açık sistem olduğunu, Güneş'ten sürekli bir enerji akışına maruz kaldığını, dolayısıyla Entropi Kanunu'nun dünya için geçersiz olduğunu, düzensiz, basit, cansız yapılardan düzenli, kompleks canlıların oluşabileceğini öne sürmektedirler.

Oysa burada açık bir çarpıtma vardır. Çünkü bir sisteme dışarıdan enerji girmesi, o sistemi düzenli hale getirmek için yeterli değildir. Bu enerjiyi kullanılabilir hale getirecek özel mekanizmalar gerekir. Örneğin bir arabanın, benzindeki enerjiyi işe dönüştürmesi için motora, transmisyon sistemlerine ve bunları idare eden kontrol mekanizmalarına ihtiyaç vardır. Böyle bir enerji dönüştürücü sistem olmasa, arabanın benzindeki enerjiyi kullanabilmesi mümkün olmayacaktır.

Aynı durum canlılık için de geçerlidir. Evet, canlılık enerjisini Güneş'ten almaktadır. Fakat Güneş enerjisi, ancak canlılardaki inanılmaz komplekslikteki enerji dönüşüm sistemleri (örneğin bitkilerdeki fotosentez, insan ve hayvanlardaki sindirim sistemleri) sayesinde kimyasal enerjiye çevrilebilmektedir. Bu enerji dönüşüm sistemleri olmasa hiçbir canlı varlığını devam ettiremez. Güneş'in, enerji dönüşüm sistemi olmayan bir canlı için, yakıcı, eritici ve parçalayıcı bir enerji kaynağı olmaktan başka bir anlamı yoktur.

Görüldüğü gibi herhangi bir enerji dönüştürücü mekanizması olmayan bir sistem, açık da olsa kapalı da olsa, evrim için hiçbir avantaj teşkil etmemektedir. İlkel dünya şartlarında doğada böyle kompleks ve bilinçli mekanizmaların bulunduğunu ise hiç kimse iddia etmemektedir. Zaten evrimciler açısından bu noktadaki problem, bitkilerdeki fotosentez mekanizması gibi modern teknoloji tarafından bile taklit edilemeyen kompleks enerji dönüşüm mekanizmalarının nasıl ortaya çıktığı sorusudur.

İlkel dünyaya dışarıdan giren Güneş enerjisinin de bu yüzden hiçbir şekilde düzenlilik meydana getirecek etkisi yoktur. Çünkü sıcaklık ne kadar artarsa artsın amino asitler düzenli dizilimlerde bağ yapmaya karşı direnç gösterirler. Amino asitlerin çok daha karmaşık moleküller olan proteinleri ve proteinlerin de kendilerinden daha kompleks ve planlı yapılar olan hücre organellerini oluşturmaları için de yine yalnızca enerji yeterli değildir. Asıl olarak gereken etken, yaratılıştır.

Kaos Kuramı Kaçışı

Termodinamiğin İkinci Kanunu'nun evrimi imkansız kıldığının farkında olan ba-

zı evrimci bilim adamları yakın geçmişte Termodinamiğin İkinci Kanunu ve Evrim Teorisi arasındaki uçurumu kapatabilmek, evrime bir yol açabilmek amacıyla çeşitli spekülasyonlar üretme gayretine girmişlerdir. Yalnızca bu gayretler dahi evrim teorisinin gözardı edilemeyen bir açmaz karşısında olduğunu açıkça göstermektedir.

Termodinamiği ve evrimi uzlaştırma umuduyla ortaya atılan iddialarla en fazla adı duyulmuş olan kişi ise Belçikalı bilim adamı Ilya Prigogine'dir.

Prigogine, Kaos Kuramı'ndan hareket ederek kaostan (karmaşadan) düzen oluşabileceğine dair birtakım varsayımlar ortaya atmıştır. Oysa bütün çabalarına rağmen, Prigogine termodinamiği ve evrimi uzlaştırmayı başaramamıştır. Bu durum aşağıdaki ifadelerinde de açıkça görülmektedir:

> Yüzyılı aşkın bir süredir aklımıza takılan bir soru var: Termodinamiğin tanımladığı ve sürekli artan bir düzensizliğin hüküm sürdüğü bir dünyada, canlı bir varlığın evriminin nasıl bir anlamı olabilir?[6]

Moleküler düzeyde ürettiği teorilerin, canlı sistemler için, örneğin bir canlı hücresi için geçerli olmadığını bilen Prigogine bu problemi şöyle ifade etmektedir:

> Kaos Teorisi ve... canlıların oldukça düzenli olan hücreleri ele alındığında, bunlardaki biyolojik düzenlilik, teorinin karşısına net bir problem olarak çıkmaktadır.[7]

İşte Kaos Kuramı ve buna dayalı spekülasyonların vardığı son nokta budur. Evrimi destekleyen, doğrulayan, evrim ile Entropi Kanunu ve diğer fizik yasaları arasındaki çelişkiyi ortadan kaldıran hiçbir somut sonuç elde edilememiştir.

Bütün bu kaçınılmaz gerçeklere rağmen evrimciler, "canlılar oluşmuşsa, demek ki evrim olmuş" gibi ucuz kaçamaklara sığınmaya çalışırlar. Fakat, açık ve net bilimsel gerçekler, canlıların ve canlılardaki düzenli, planlı ve kompleks yapıların kesinlikle evrimin iddia ettiği gibi tesadüflerle ve doğa şartlarıyla oluşamayacağını göstermektedir. Bu durum da canlıların varlığının ancak doğaüstü bir gücün müdahalesiyle açıklanabileceğini ortaya koyar. Doğaüstü müdahale, bütün evreni yoktan var eden Allah'ın yaratmasıdır. Bilim, her alanda olduğu gibi termodinamik açıdan da evrimin imkansız olduğunu ve canlılığın varoluşunun Yaratılış dışında bir açıklaması olamayacağını gözler önüne sermiştir.

---

1 Jeremy Rifkin, Entropy: *A New World View*, New York: Viking Press, 1980, s. 6.

2 J. H. Rush, *The Dawn of Life*, New York: Signet, 1962, s. 35.

3 Roger Lewin, "A Downward Slope to Greater Diversity", *Science*, Cilt 217, 24 Eylül 1982, s. 1239.

4 George P. Stavropoulos, "The Frontiers and Limits of Science", *American Scientist*, Cilt 65, Kasım-Aralık 1977, s. 674.

5 Jeremy Rifkin, *Entropy: A New World View*, s. 55.

6 Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, *Order Out of Chaos*, New York: Bantam Books, 1984, s. 129.

7 Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, *Order Out of Chaos*, s. 175

CANLI YAPISINDAKİ BİLGİ VE MATERYALİZMİN SONU

Evrim teorisinin temelinde **materyalist felsefe** yatmaktadır. Materyalizm, var olan herşeyin sadece madde olduğu varsayımına dayanır. Bu felsefeye göre, madde sonsuzdan beri vardır, hep var olacaktır ve maddeden başka bir şey de yoktur. Materyalistler, bu iddialarına destek sağlamak için, "indirgemecilik" olarak adlandırılan bir mantık kullanırlar. İndirgemecilik, madde gibi görünmeyen şeylerin de aslında maddesel etkenlerle açıklanabileceği düşüncesidir.

Bunu açıklamak için zihin örneğini verelim. Bilindiği gibi insanın zihni "elle tutulur, gözle görülür" bir şey değildir. Dahası insan beyninde bir "zihin merkezi" de yoktur. Bu durum bizi ister istemez, zihnin madde-ötesi bir kavram olduğu sonucuna götürür. Yani "ben" dediğimiz, düşünen, seven, sinirlenen, üzülen, zevk alan ya da acı çeken varlık, bir koltuk, bir masa ya da bir taş gibi maddesel bir varlık değildir.

Materyalistler ise, zihnin "maddeye indirgenebilir" olduğu iddiasındadırlar. Materyalist iddiaya göre, bizim düşünmemiz, sevmemiz, üzülmemiz ve tüm diğer zihinsel faaliyetlerimiz, aslında beynimizdeki atomlar arasında meydana gelen kimyasal reaksiyonlardan ibarettir. Bir insanı sevmemiz, beynimizdeki bazı hücrelerdeki bir kimyasal reaksiyon, bir olay karşısında korku duymamız bir başka kimyasal reaksiyondur. Ünlü materyalist filozof **Karl Vogt**, bu mantığı "**karaciğer nasıl öd sıvısı salgılıyorsa, beyin de düşünce salgılar**" şeklindeki ünlü sözüyle ifade etmiştir.[16] Oysa elbette öd sıvısı bir maddedir, ama düşüncenin madde olduğunu gösterecek hiçbir kanıt yoktur.

İndirgemecilik bir mantık yürütmedir. Ancak bir mantık yürütme doğru temellere de dayanabilir, yanlış temellere de. Bu nedenle bizim için

şu anda önemli olan soru şudur: Materyalizmin temel mantığı olan **"indirgemecilik", bilimsel verilerle karşılaştırıldığında ortaya hangi sonuç çıkar?**

19. yüzyılın materyalist bilim adamları ya da düşünürleri, bu soruya kolaylıkla "bilim indirgemeciliği doğrular" cevabının verilebileceğini sanıyorlardı. Ama 20. yüzyıl bilimi, ortaya çok farklı bir gerçek çıkarmıştır.

Bu gerçek, doğada var olan ve asla maddeye indirgenemeyecek olan "bilgi"dir.

Madde Bilgi Üretemez

Canlıların DNA'larında inanılmaz derecede kapsamlı bir bilgi olduğuna önceki bölümlerde değinmiştik. Milimetrenin yüz binde biri kadar küçük bir yerde, bir canlı bedeninin bütün fiziksel detaylarını tarif eden adeta bir "bilgi bankası" vardır. Dahası canlı vücudunda bir de bu bilgiyi okuyan, yorumlayan ve buna göre "üretim" yapan bir sistem bulunur. Bütün canlı hücrelerinde, DNA'da bulunan bilgi, çeşitli enzimler tarafından "okunur" ve bu bilgiye göre protein üretilir. Vücudumuzda her saniye gereken yer için gerekli türde milyonlarca protein üretilmesi, bu sistemle gerçekleşir. Bu sistem sayesinde, ölen göz hücrelerimiz yine göz hücreleri, kan hücrelerimiz yine kan hücreleri ile yenilenirler.

Bu noktada materyalizmin iddiasını düşünelim: Acaba DNA'daki bilgi, materyalistlerin iddia ettiği gibi, maddeye indirgenebilir mi? Ya da bir başka deyişle, DNA'nın sadece bir madde yığını olduğu ve içerdiği bilginin de maddenin rastgele etkileşimleri ile ortaya çıktığı kabul edilebilir mi?

20. yüzyılda yapılan bütün bilimsel araştırmalar, bütün deney sonuçları ve bütün gözlemler, bu soruya kesinlikle "hayır" cevabı verilmesi gerektiğini göstermektedir. Alman Federal Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nün yöneticisi Prof. Dr. Werner Gitt, bu konuda şunları söyler:

> Bir kodlama sistemi, her zaman için zihinsel bir sürecin ürünüdür. Bir noktaya dikkat edilmelidir; madde bir bilgi kodu üretemez. Bütün deneyimler, bilginin ortaya çıkması için, özgür iradesini, yargısını ve yaratıcılığını kulla-

Bilgi içeren bir madde, bu bilgiye sahip olan bir akıl tarafından düzenlenmiştir. DNA'daki bilgi ise benzeri olmayan bir aklın sahibi olan Allah tarafından yaratılmıştır.

nan bir aklın var olduğunu göstermektedir... **Maddenin bilgi ortaya çıkarabilmesini sağlayacak hiçbir bilinen doğa kanunu, fiziksel süreç ya da maddesel olay yoktur...** Bilginin madde içinde kendi kendine ortaya çıkmasını sağlayacak hiçbir doğa kanunu ve fiziksel süreç yoktur.[17]

Werner Gitt'in sözleri, aynı zamanda, son 20-30 yıl içinde gelişen ve termodinamiğin bir parçası olarak kabul edilen **"Bilgi Teorisi"**nin vardığı sonuçlardır. Bilgi teorisi, evrendeki bilginin yapısını ve kökenini araştırır. Bilgi teorisyenlerinin uzun araştırmaları sayesinde varılan sonuç ise şudur: **"Bilgi, maddeden ayrı bir şeydir. Maddeye asla indirgenemez.** Bilginin ve maddenin kaynağı ayrı ayrı araştırılmalıdır."

Örneğin bir kitabın kaynağını düşünelim. Bir kitap, kağıttan, mürekkepten ve içindeki bilgiden oluşur. Dikkat edilirse, kağıt ve mürekkep maddesel birer unsurdurlar. Kaynakları da yine maddedir: Kağıt selülozdan, mürekkep ise çeşitli kimyasallardan yapılır. Ama kitaptaki bilgi, maddesel bir şey değildir ve maddesel bir kaynağı olamaz. Her kitaptaki bilginin kaynağı, o kitabı yazmış olan yazarın zihnidir.

Dahası bu zihin, kağıt ve mürekkebin nasıl kullanılacağını da belirler. Bir kitap, önce o kitabı yazan yazarın zihninde oluşur. Yazar zihninde mantıkları kurar, cümleleri dizer. Bunları ikinci aşamada maddesel bir şekle sokar. Yani bir daktilo ya da bilgisayar kullanarak zihnindeki bilgi-

yi harflere dönüştürür. Sonra da bu harfler matbaaya girerek kağıt ve mürekkepten oluşan kitaba dönüşürler.

Buradan da şu genel sonuca varabiliriz: "Eğer bir madde bilgi içeriyorsa, o zaman o madde, söz konusu bilgiye sahip olan biri tarafından düzenlenmiştir. Önce bilinç sahibi bir kişi vardır. O bilinç sahibi kişi, bilgiyi maddeye dökmüş ve ortaya bir tasarım çıkarmıştır."

Doğadaki Bilginin Kaynağı

Bilimin ortaya çıkardığı bu sonucu doğaya uyarladığımızda ise çok önemli bir sonuçla karşılaşırız. Çünkü doğa, DNA örneğinde olduğu gibi, muazzam bir bilgiyle doludur ve bu bilgi maddeye indirgenemeyeceğine göre, madde-ötesi bir kaynaktan gelmektedir.

Evrim teorisinin yaşayan en önde gelen savunucularından biri olan olan George C. Williams, çoğu materyalistin ve evrimcinin görmek istemediği bu gerçeği kabul eder. Williams, materyalizmi uzun yıllar boyu katı bir biçimde savunmuştur, ama 1995 tarihli bir yazısında, herşeyin madde olduğunu varsayan materyalist (indirgemeci) yaklaşımın yanlışlığını şöyle ifade etmektedir:

> Evrimci biyologlar, iki farklı alan üzerinde çalışmakta olduklarını şimdiye kadar fark edemediler; bu iki alan madde ve bilgidir... Bu iki alan, "indirgemecilik" olarak bildiğimiz formülle asla biraraya getirilemezler... Genler, birer maddesel obje olmaktan çok, birer bilgi paketçiğidir... Biyolojide genler, genotipler ve gen havuzları gibi kavramlardan söz ettiğinizde, bilgi hakkında konuşmuş olursunuz, fiziksel objeler hakkında değil... Bu durum, **bilginin ve maddenin varoluşun iki farklı alanı olduğunu göstermektedir ve bu iki farklı alanın kökeni de ayrı ayrı araştırılmalıdır.**[18]

Dolayısıyla, doğadaki bilginin kaynağı da, materyalistlerin sandığının aksine maddenin kendisi olamaz. Bilginin kaynağı madde değil, madde-ötesi üstün bir Akıl'dır. Bu Akıl, maddeden önce vardır. Madde O'nunla var olmuş, O'nunla şekil bulmuş ve düzenlenmiştir. Bu aklın sahibi tüm alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

EVRİMCİLER İTİRAF ETTİ: ŞEMPANZELERLE % 99 BENZERLİK PROPAGANDASI ASILSIZ!

Uzun zamandır evrimciler, "insanlar ve şempanzeler arasında sadece % 1'lik bir genetik farklılık vardır" iddiasıyla evrim propagandası yapıyorlardı. İnsan ve şempanze genleri arasında kesin bir karşılaştırma yapılmamış olmasına rağmen, Darwinist ideoloji onları bu iki tür arasında çok küçük bir farklılık olduğunu varsaymaya yöneltiyordu. Ancak bilimsel alandaki gelişmeler, aynen diğer evrimci propagandalarda olduğu gibi, bu iddianın da asılsız bir çarpıtmadan ibaret olduğunu ortaya koydu.

İnsan ve şempanze arasında sadece %1'lik fark olduğunu iddia eden eski araştırmalar, her iki canlının gen dizilimlerinin bütünsel değil, kısmi karşılaştırmalarına dayanıyordu. Çünkü bilim adamları şempanze genomunu henüz deşifre etmiş değillerdi. Yaptıkları karşılaştırma çalışmaları, bazı temel proteinlerindeki aminoasit diziliminden yola çıkılarak yapılan çalışmalardı.

Evrimciler bu iki canlının genomlarını ancak kısmen temsil eden %98.5, %99 gibi benzerlik oranlarını elde ettiler. İlerleyen onyıllarda bu yüksek oranları insanın şempanzeyle ortak bir atadan evrimleştiği senaryosunun kanıtı gibi yaygınlaştırdılar. Bu hileli propaganda, iki kalın kitabın sadece üç-beş cümlesini birbirine benzer bulup bu kitapların neredeyse tamamen aynı olduğunda ısrar etmekten farksız, saçma bir iddiaydı.

Evrimcilerin bu çarpıtmaları, DNA analiz tekniklerindeki ilerlemele-

rin yanısıra insan ve şempanze genomlarının deşifre edilmesi sürecinde iyice ortaya çıktı. Evrimciler iki canlı arasında daha önce propagandasını yaptıkları %1 ila 1,5 farklılık oranlarının gerçekleri yansıtmadığını, bunların kendi ifadeleriyle "üzücü biçimde yanlış" olduklarını itiraf ettiler. Bu sürecin önemli gelişmeleri şunlar oldu:

1. *Proceedings of the National Academy of Sciences* dergisinde R.J. Britten tarafından yayınlanan 2002 tarihli yazı: 'Divergence between samples of chimpanzee and human DNA sequences is 5% counting indels (İndeller* Hesaba Katıldığında İnsan ve Şempanze DNA Örneklerinin Dizilimleri Arasındaki Fark %5)' (*Proceedings of the National Academy of Sciences* 99:13633-13635)

California Teknoloji Enstitüsü'nden genetikçi Roy Britten, iki canlıdan aldığı (735.000 baz çiftinden meydana gelen) DNA örneklerini sadece farklı nükleotid noktaları (SNP) açısından değil, birbirlerine göre dizi-

Modern laboratuvarlarda yapılan araştırmalar evrimcilerin hayatın kökeni ile ilgili iddialarının birer masal olduğunu ortaya çıkarmıştır.

Sinekle akraba çıktık

Genleri insanınkine çok benziyor

Genetik şifreleri çözülen bir meyve sineği bilim adamlarını çok şaşırttı. Çünkü sineğin genlerinin yüzde 60'ı insanınkiyle aynıydı.

Gazetelerde yer alan genetik benzerlik haberlerinden bir örnek. Bu gibi haberler genetik benzerlik kavramını evrim teorisine bir delil olarak gösterme çabasının örnekleridir. Ancak genetik benzerlik hiçbir zaman evrime delil teşkil etmez.

ler halinde eksik ya da fazla oldukları bölgeler (*indel: insertions and deletions, yani eklenmeler ve eksilmeler) açısından da inceledi.

Britten, indeller önemli yer tuttuğu halde önceki çalışmalarda gözönüne alınmadıklarını, bunlar hesaba katılarak yapılan karşılaştırmaların benzerlik oranını önemli ölçüde düşürdüğünü göstermiş oldu. Britten, incelediği DNA örnekleri arasındaki benzerliğin ancak %95 olduğu sonucuna vardı. Darwinizm'e olan koyu bağlılığı ile tanınan İngiliz bilim dergisi *New Scientist* de aynı konuyu 23 Eylül 2002 tarihli internet haberinde **"Human-Chimp DNA Difference Trebled" (İnsan-Şempanze Genetik Farkı Üç Katına Çıktı)** başlığıyla haber yaptı ve evrimci yanılgıyı şu sözlerle itiraf etti:

> İnsan ve şempanze DNA'ları arasında yapılan yeni karşılaştırmalara göre, eskiden düşünüldüğünden daha eşsiziz. Uzun bir süre, en yakın akrabalarımız ile genetik yapımızın 98.5% benzeştiği görüşü savunuldu. Şimdi bunun yanlış olduğu ortaya çıkıyor. Gerçekte, genetik yapımızın %95'den daha az kısmını paylaşıyoruz , şempanzeler ile aramızdaki farklılık düşünüldüğünden 3 kat daha fazla.[19]

2. 2003 Nisanı'nda Meksika'nın Cancun kentinde gerçekleştirilen İnsan Genomu Cemiyeti Toplantısı'na sunulan bir araştırmada Japonya'nın

Yokohama kentindeki RIKEN Genomik Bilimler Merkezi'nden Todd Taylor başkanlığındaki ekip şempanzenin 22. kromozomuyla insanın 21. kromozomunu karşılaştırdılar.

Nature dergisinin haber sitesinde Taylor'un görüşleri şöyle aktarılıyordu:

> "Daha önce, insan ve şempanzenin genetik dizilimlerinin DNA'da sadece birkaç farklı harf ortaya koyduğu ve birbirine %99 oranında benzedikleri söyleniyordu. *Aslında, benzerlik oranı %94-95 kadar düşük olabilir*, diyor Todd Taylor."[20]

Yazıda karşılaştırma tekniklerinden de söz ediliyor, bu tekniklerin güvenilirliği hakkında evrimcilerin bile emin olmadıklarını gösteren bir yorum yer alıyordu. Önceki ve yeni teknikler kısaca belirtildikten sonra şu ifadelere yer veriliyordu: "Ne kadar benzer olduğumuzu gösterebilmenin hala iyi bir yolu yok, diye itiraf ediyor Taylor".

3. 2003 yılında *Genome Research* dergisinde yayınlanan bir yazı: "Genomic DNA Insertions and Deletions Occur Frequently Between Humans and Nonhuman Primates (İnsanlar ve Diğer Primatlar Arasında Genomik DNA Ekleme ve Eksilmeleri Sıkça Ortaya Çıkıyor)" (Kelly A. Frazer, Xiyin Chen, David A. Hinds, P.V. Krishna Pant, Nila Patil, and David R. Cox. *Genome Research*, 2003 13: 341-346)

California'da kurulu Perlegen Sciences kuruluşunda görev yapan Kelly Frazer başkanlığında yapılan bir araştırmada insanın 21. kromozomu; orangutan, re-

sus makakları, şempanze ve yünlü maymunun karşılık gelen genetik materyaliyle karşılaştırıldı. Varılan sonuçlar Britten'ın vardığı sonuçlara paraleldi: ekleme ve eksilmeler (indel) insanı bu maymunlardan önemli ölçüde ayırıyordu.

New Scientist dergisi haberi "Maymunlardan Derin Boşlukla Ayrılıyoruz (Yawning Gap Divides Monkeys and Us)" başlığıyla verdi.[21]

4. *Nature* dergisinin 27 Mayıs 2004 tarihli sayısında yayınlanan A. Fujiyama'ya ait makale: "DNA sequence and comparative analysis of chimpanzee chromosome 22", (*Nature* 429, 27 Mayıs 2004, sf. 382 - 388)

İngiliz bilim dergisi *Nature*'da yayınlanan bu araştırmada, şempanzenin 22. kromozomunun dizilimi ile bunun insanda karşılığı olan 21. kromozomunun dizilimi karşılaştırıldı. Şempanzenin 22. Kromozomu Uluslararası Konsorsiyumu tarafından gerçekleştirilen araştırma, önemli farklılıklar ortaya çıkardı. *Nature* dergisinin haber servisi bu araştırmayı, "Şempanze kromozomu şaşkınlık yarattı" başlığıyla duyurdu ve haberde, "yapılan ilk detaylı karşılaştırma, şempanze ve insan genlerini beklenmedik şekilde farklı çıkardı" yorumuna yer verdi.[22] Aynı yazıda, Fransa'nın Evry kentindeki Ulusal Dizilim Merkezi'nde görevli Dr. Jean Weissenbach'ın "22. kromozomun, genomun %1'ini temsil ettiği, şempanze ile insanda farklılık gösteren binlerce gen olabileceği" sözleri de aktarıldı.

5. Şempanze genomunun bütünsel analizinin yapıldığı ilk çalışma, evrimcilerin benzerlik iddialarının abartılı olduğunu ortaya koydu. (The Chimpanzee Sequencing and Analysis Consortium 2005. "Initial sequence of the chimpanzee genome and comparison with the human genome," *Nature* 437:69-87)

Nature dergisinin haber servisince yayınlanan ve University of Washington School of Medicine'dan Evan Eichler'in yorumlarına da yer verilen bir haber yazıda bu konuda şu ifadelere yer verildi:

> "İnsan ve şempanze, önceden zannedilen yakın kuzenler değiller. DNA'mız üzerinde geçmişte yapılan yüzeysel karşılaştırmalar dizilimlerimizin %98.5 ila %99 aynı olduğunu gösteriyordu. Sayıca 35 milyon olan ve toplam geno-

mun %1.2'sine denk gelen tek harf değişimleri tek başlarına ele alındıklarında bu çıkabiliyor. Ama başka farklılıklar da var', diyor Eichler. Ayrı bir yazıda, duplike olmuş parçaların iki canlıya ait dizilimlerde farklı biçimlerde yayıldığını yazıyor. Bu bölgeler çeteleye %2.7'lik farklılık daha ilave ediyor. 'Dolayısıyla, %1.2 oranı üzüntü verici bir şekilde hatalı' diyor Eichler." [23]

Bir evrim propagandasının daha bilgisizliğe dayandığı anlaşıldı

Yukarıdaki çalışmalar bir kez daha göstermiştir ki, bir yanda bilimsel bilgide kazanç yaşanırken, öteki yanda evrimciler kayıp yaşamışlardır. Körelmiş organ ve hurda DNA iddialarının sonu böyle olmuştu. Bu iddialar, "Bunların fonksiyonlarını bilmiyoruz, o halde fonksiyonları olmamalı" şeklinde bozuk bir mantığa dayalıydı. Ancak bu konularda bilimsel anlayış ilerledikçe evrimcilerin iddialarının cehalete dayalı büyük yanılgılar olduğu anlaşıldı. (Detaylı bilgi için bkz. *Hayatın Gerçek Kökeni*, Harun Yahya, Araştırma Yayıncılık) Şimdi, genetik benzerlik propagandası da aynı süreçten geçiyor. Bilim adamları genetik benzerlikle ilgili önceki evrimci yorumların yüzeysel ve yanıltıcı bir yaklaşıma dayandığını görüyorlar.

Kaldı ki, insan ve şempanze arasındaki genetik benzerlik oranı ne olursa olsun, bu oranları evrim kanıtı olarak öne sürmek Darwinizm adına hiçbirşeyi doğrulamamaktadır. Yalnızca şempanzede değil, bütünüyle farklı canlılarda bulunan genler de insandakilerle benzerlik göstermektedir.

İnsan DNA'sı, Solucan, Sinek veya Tavuğa da Benzemektedir!

Örneğin, *New Scientist* dergisinde aktarılan genetik analizler, nematod solucanları ve insan DNA'larında %75'lik bir benzerlik ortaya koymuştur.[24]

Öte yandan geçtiğimiz yıllarda Türk medyasına da yansıyan bir bulgu, Drosophila türüne ait meyve sineklerinin genleri ile insan genleri karşılaştırıldığında, % 60'lık bir benzerlik çıktığı yönündedir.[25]

Öte yandan bazı proteinler üzerinde yapılan analizler de, insanı çok daha farklı canlılara yakın gibi göstermektedir. Cambridge Üniversitesi'ndeki araştırmacıların yaptığı bir çalışmada, kara canlılarının bazı proteinleri karşılaştırılmaktadır. Hayret verici bir şekilde, yaklaşık bütün örneklerde insan ve tavuk, birbirlerine en yakın akraba olarak eşleşmişlerdir. Bir sonraki en yakın akraba ise timsahtır.[26]

Bu örnekler, genetik benzerlik kavramının evrim teorisine bir delil oluşturmadığını göstermektedir. Çünkü genetik benzerlikler iddia edilen evrim şemalarına uymamakta, aksine bunlara tamamen ters sonuçlar vermektedir.

Genetik Benzerlikler, Kurulmak İstenen "Evrim Şeması"nı Alt-Üst Etmektedir

Olaya bir bütün olarak bakıldığında, "biyokimsayal benzerlikler" konusunun evrime delil olmadığı, aksine teoriyi çaresiz bıraktığı görülmektedir. South Carolina Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden biyokimya araştırmacısı Dr. Christian Schwabe, moleküler alanda evrime delil bulabilmek için uzun yıllarını vermiş evrimci bir bilim adamıdır. Özellikle insülin ve relaxin türü proteinler üzerinde incelemeler yaparak canlılar arasında evrimsel akrabalıklar kurmaya çalışmıştır. Fakat çalışmalarının hiçbir noktasında evrime herhangi bir delil elde edemediğini pek çok kereler itiraf etmek zorunda kalmıştır. Bir makalesinde şöyle demektedir:

"Moleküler evrim, evrimsel akrabalıkların ortaya çıkarılması için neredeyse paleontolojiden daha üstün bir metod olarak kabul edilmeye başlandı. Bir moleküler evrimci olarak bundan gurur duymam gerekirdi. Ama aksine, türlerin düzenli bir gelişme kaydettiğini göstermesi gereken moleküler benzerliklerin pek çok istisnası olması oldukça can sıkıcı görünüyor. Bu istisnalar o kadar çok ki, gerçekte, istisnaların ve tuhaflıkların daha önemli bir mesaj taşıdıklarını düşünüyorum."[27]

Ünlü biyokimyacı Prof. Michael Denton da moleküler biyoloji alanında elde edilen bulgulara dayanarak şu yorumu yapar:

"Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantı-

sızdır. Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi."[28]

Sonuç: Benzerlikler, Evrimin Değil Yaratılışın Delilidir

Bütün bunlar, benzerliğin evrime delil olmadığını açıkça göstermektedir. Evrimcilerin bu konuda yaptıkları şey, binlerce farklı bilimsel bulgudan sadece işlerine yarayan tek bir tanesini ön plana çıkararak toplumu aldatmaya çalışmaktadır. Örneğin maymun ile insan proteinlerinin bazıları birbirine benzerdir. İşte sadece bunları gösterip "bakın maymun insana benzerdir, demek ki onun atasıdır" demektedirler. Oysa bir başka proteine bakıldığında, bu kez insan tavuğa veya solucana benzer çıkabilmektedir. Tabloya bir bütün olarak bakıldığında ise, Prof. Denton'ın üstte de ifade ettiği sonuç ortaya çıkmaktadır: Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir...

Elbete insan bedeninin diğer canlılarla moleküler benzerlikleri olacaktır; çünkü aynı elementlerden oluşmakta, aynı suyu ve atmosferi kullanmakta, aynı moleküllerden oluşan besinleri tüketmektedir. Elbette ki metabolizmaları ve dolayısıyla genetik yapıları birbirine benzeyecektir. Ama bu "ortak malzeme", bir evrimin değil "ortak yaratılışın", hepsinin aynı plan üzerine Allah tarafından yaratılmış olmalarının sonucudur.

Bir örnek konuyu açıklayabilir: Dünya üzerindeki tüm inşaatlar da benzer malzemelerlerle (tuğla, demir, çimento vs.) yapılılır. Ama bu durum bu binaların birbirlerinden "evrimleştikleri" anlamına gelmez. Ortak bir malzeme kullanılarak, ayrı ayrı inşa edilirler. Canlıların durumu da böyledir.

Canlılık evrimin iddia ettiği gibi bilinçsiz rastlantılarla değil, sonsuz bir bilgi ve akıl sahibi olan Yüce Allah'ın yaratmasıyla meydana gelmiştir.

İNSAN GENOMU PROJESİ HAKKINDA DARWİNİST-MATERYALİST YANILGILAR

İnsan Genomu Projesi'nde gelinen son noktanın açıklanması ile, Türkiye'de bazı yayın organları, evrim teorisinin içinde bulunduğu çıkmazın daha fazla ortaya çıkmaması için, yanıltıcı mesajlar yayınlamaya ve halkı yanlış bilgilendirmeye başladılar.

Evrimcilerin "genetik benzerlikler" konusunda kullandıkları yanıltıcı mesajlara, bu benzerliklerin taraflı yorumlar olduğuna ve evrim teorisi lehinde bir delil değeri taşımadığına önceki sayfalarda değinmiştik. Darwinist-materyalist basının, en çok gündeme getirdiği ve farklı slogan ve başlıklarla ifade ettiği konu ise, gen haritasının keşfinin Allah'ın yarattığı kadere karşı gelinebileceğini gösterdiği iddiasıdır. Bu, ülkemizde belirli kesimlerce öne sürülen çok büyük bir yanılgı ve aldatmacadır. Son zamanlarda gazete sayfalarında yer alan ve televizyon programlarına taşınan başlıklar, sinsice yapılan bir telkin görüntüsü vermektedir: "İnsan artık kaderine yenilmeyecek" gibi mesajların insanın gen haritası hakkındaki bilgilerle birlikte insanlara sunuluyor olması büyük bir hatadır. Çünkü, gerçekte, insanın gen haritasının çıkarılması, insanın kaderinin akışını kesinlikle değiştirmez çünkü bu da insanın kaderindedir.

Kaderin Akışı Değiştirilemez

Kader, Allah'ın geçmiş ve gelecek tüm olayları tek bir an olarak bilmesidir. Allah yaşanmamış olayların da tümünü önceden bilir. İnsanların önemli bir bölümü, Allah'ın henüz yaşanmamış olayları önceden nasıl bildiği konusunu, yani kader gerçeğini anlayamazlar. Oysa insanın henüz karşılaşmadığı bir olay kendisi açısından yaşanmamış bir olaydır. "Sonu-

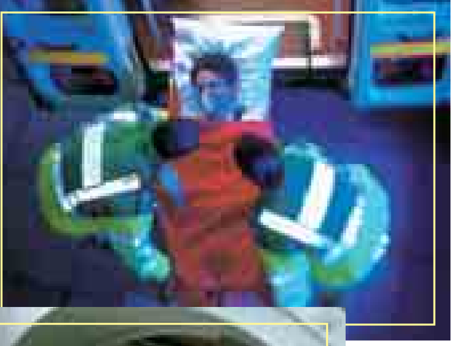
cu bilinmeyen" olarak nitelendirilen bütün olaylar sadece bizim için "bilinmez"dir. Sonsuz bir ilmin sahibi olan Allah ise zamana ve mekana bağlı değildir; zaten zamanı ve mekanı yaratan Kendisi'dir. Bu nedenle Allah için geçmiş, gelecek ve şu an hepsi birdir. Allah Katında bizim şu an yaşamakta olduğumuz ve ileride yaşanacak olan herşey olup bitmiştir. Tüm insanlar Allah'ın kendileri için yarattığı kadere, zamanı geldiğinde tanık olurlar.

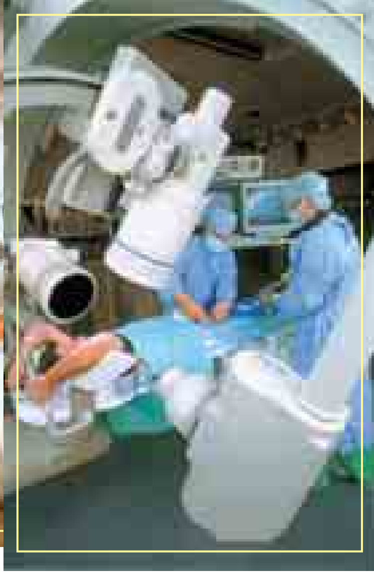
Film karelerini eline alan bir insanın filmin başını, sonunu, arada gelişen olayları bir bütün olarak, tek bir anda görebilmesi gibi Allah da yaratmış olduğu tüm insanlarla ilgili herşeyden haberdardır. Herşeyi tek bir an olarak bilen Allah, bu tek bir anda yani sonsuz küçük zamanda sonsuzluğu yani sonsuz büyük zamanı yaratarak gücünün sınırsızlığını bize göstermektedir.

Allah gelmiş geçmiş bütün insanların hayatlarını tüm ayrıntılarıyla birlikte yaratandır. Bir insanın doğumundan ölümüne kadar karşılaşacağı olumlu ya da olumsuz gibi görünen bütün olaylar Allah'ın bilgisi dahilinde gerçekleşir. En'am Suresi'nde yeryüzünde meydana gelen küçük büyük tüm olayların Allah'ın dilemesiyle gerçekleştiği şu şekilde ifade edilir:

Gaybın anahtarları O'nun Katındadır, O'ndan başka hiç kimse gaybı bilmez. Karada ve denizde olanların tümünü O

İnsanın yaşamında gerçekleşen her türlü olay; beklenmedik kazalar, hastalıklar, tedaviler, iyileşmeler kısacası iyi ya da kötü gibi görünen herşey Allah'ın belirlediği kader dahilinde gerçekleşir. Resimlerde görülen kişinin iyileşip iyileşmeyeceği hastalandığı an zaten bellidir. Aynı şekilde hangi hastanede ne kadar kalacağı, nasıl bir tedavi göreceği de Allah Katında önceden belirlenmiştir. Bu insan bir gün teknolojinin imkanlarıyla sağlığına kavuşuyorsa, bu, onun kaderindedir. Allah herşeyi yaratan ve herşeyden haberdar olandır.

bilir, O, bilmeksizin bir yaprak dahi düşmez; yerin karanlıklarındaki bir tane, yaş ve kuru dışta olmamak üzere hepsi (ve herşey) apaçık bir kitaptadır. (En'am Suresi, 59)

Her insan ve her olay için bu durum geçerlidir. Hiç kimsenin Allah'ın kendisi için yarattığı kadere müdahale etmesi, olayların akışında herhangi bir değişiklik yapması mümkün değildir. Örneğin Allah her insanı belli bir ömür ile yaratmıştır ve her insanın ölüm anı Allah Katında yer, za-

man ve şekil olarak da bellidir. Örneğin bir insanın yakalandğı hastalık o insanın kaderinde, kendisi doğmadan milyarlarca yıl öncesinde bellidir. O hastalıktan kurtulup kurtulmayacağı da, Allah tarafından kaderinde belirlenmiştir. Hatta iyileşmesine vesile olacak olan doktorlar, hemşireler, hastane, ilaçlar, tedavi yöntemlerine kadar Allah Katında önceden yazılmıştır. Dolayısıyla, eğer bir insan iyileşirse, bu, onun kaderini yendiği anlamına gelmez, kaderinde iyileşmek yazılı olduğu anlamına gelir.

Eğer gelecekte bir gün, bir insanın ömrü genlerine yapılan doğru müdahalelerle uzatılırsa, bu olay da söz konusu kişinin kendi kaderini yendiği anlamına gelmez. Bunun anlamı şudur: Allah bu insanı uzun bir ömürle yaratmıştır ve gen haritasının çıkartılmış olmasını da bu insanın ömrünün uzun olmasına vesile etmiştir. Gen haritasının bulunması da, bu kişinin genlerle ilgili teknolojik gelişmelerin yaşandığı bir dönemde yaşaması da, yine o insanın ömrünün tıbbi imkanlarla uzatılması da onun kaderindedir; tümü Allah Katında daha o insan dünyaya gelmeden önce bellidir.

Aynı şekilde bu proje çerçevesinde yapılan buluşlar neticesinde ölümcül hastalığı tedavi edilen insan da, yine kaderini değiştirmemiştir. Çünkü bu insanın kaderinde, geçirdiği hastalıktan bu projenin vesilesi ile kurtulmak vardır. Sonuçta, insanın gen haritasının çıkartılmış olması ve insanoğlunun genetik programa müdahale edebilecek imkanları elde etmesi, Allah'ın yarattığı kadere karşı gelmek demek değildir. Aksine, bu şekilde insanlık Allah'ın kendileri için yarattığı gelişmeleri izlemekte, Allah'ın yarattığı bilgiyi keşfetmekte ve kullanmaktadır. Eğer bir insan bu bilimsel gelişmeler sayesinde 120 sene yaşarsa, bu Allah'ın onun için önceden takdir ettiği bir yaştır, onun için ömrü bu kadar uzun olur. Allah, her insanın ömrünün Kendi Katındaki bir kitapta belirli olduğunu bir ayetinde şöyle bildirir:

Allah sizi topraktan yarattı, sonra bir damla sudan. Sonra da sizi çift çift kıldı. O'nun bilgisi olmaksızın, hiçbir dişi gebe kalmaz ve doğurmaz da. Ömür sürene, ömür verilmesi ve onun ömründen kısaltılması da mutlaka bir kitapta (yazılı)dır. Gerçekten bu, Allah'a göre kolaydır. (Fatır Suresi, 11)

Senelerce üniversite sınavına giren ve başarılı olamayan ancak en sonunda dilediği yere girmeyi başaran bir öğrenci, şirketini iflastan kurtaran bir işadamı, son anda uçağı kaçırdıkları için kazadan kurtulan kişiler ve benzer olaylardaki kişiler hep kaderlerini yaşamaktadırlar. Bu insanların hiçbiri kaderlerini değiştiremezler, aynı şekilde başkaları da bu insanların kaderlerine müdahale ederek değiştirme gücüne sahip değildir.

Kısacası "kaderimi yendim", "kaderimi değiştirdim", "kadere müdahale ettim" gibi ifadeler, kader gerçeğini bilmemenin getirdiği cehaletten kaynaklanmaktadır. Ve bir insanın bu ifadeleri kullanarak konuşması da onun kaderinde önceden belirlenmiştir. Kişinin bu cümleyi nerede, ne zaman, hangi şartlar altında kullanacağı dahi Allah Katında tespit edilmiştir. Allah herşeyden haberdar olandır.

Allah, herşeyin Katında bir kitapta yazılı olduğunu bildirmiştir. Bizler, bu kitapta yazılı olanların aynısını, hiçbir eksiklik veya fazlalık olmadan yaşarız.

... Göklerde ve yerde zerre ağırlığınca hiçbir şey O'ndan uzak (saklı) kalmaz. Bundan daha küçük olanı da, daha büyük olanı da, istisnasız, mutlaka apaçık bir kitapta (yazılı)dır." (Sebe Suresi, 3)

Yeryüzünde olan ve sizin nefislerinizde meydana gelen herhangi bir musibet yoktur ki, Biz onu yaratmadan önce, bir kitapta (yazılı) olmasın. Şüphesiz bu, Allah'a göre pek kolaydır. (Hadid Suresi, 22)

İnsanı veya Herhangi Bir Canlıyı Kopyalamak Onu Yaratmak Değildir

Bazı yayın organlarında ise, genetik biliminin ilerlemesi ile insanın da kopyalanabileceği ve böylece insanın insan yaratabileceği ileri sürülmüştür. Bu da son derece çarpık ve gerçeklerden uzak bir mantıktır. Çünkü yaratmak, bir şeyi yoktan var etmektir ve bu fiil sadece Allah'a mahsustur. Genetik bilginin kopyalanmasıyla, bir canlının aynısından oluşturulması bu canlının yaratılması manasına gelmez. Çünkü, insan veya başka bir canlı kopyalanırken, bir canlının hücreleri alınmakta ve kopyalanmaktadır. Ancak hiçbir zaman, yoktan bir tek canlı hücresi bile oluşturulamamıştır. Bu konuda yapılan çalışmalar ise sonuçsuz kaldığı için durdurulmuştur.

Sonuç olarak, insanın genetik yapısının keşfedilmesi insanın kaderine karşı gelişini gösteren bir olay değildir, olamaz da. Her olay, her konuşma ve her gelişme, Allah Katında çok önceden belli bir kader üzerinde belirlenmiştir. Buna teknolojinin ilerlemesi, bilimsel gelişmeler ve bu gelişmelerin insan hayatına getireceği yenilikler de dahildir. Allah herşeyden haberdar olan ve herşeyi bilgisiyle sarıp kuşatandır. Küçük büyük her türlü olayın, Allah'ın bilgisi dahilinde gerçekleştiği gerçeği ise Kuran'da şöyle haber verilir:

Senin içinde olduğun herhangi bir durum, onun hakkında Kur'an'dan okuduğun herhangi bir şey ve sizin işlediğiniz herhangi bir iş yoktur ki, ona (iyice) daldığınızda, Biz sizin üzerinizde şahidler durmuş olmayalım. Yerde ve gökte zerre ağırlığınca hiçbir şey Rabbinden uzakta (saklı) kalmaz. Bunun daha küçüğü de, daha büyüğü de yoktur ki, apaçık bir kitapta (kayıtlı) olmasın. (Yunus Suresi, 61)

DARWINİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

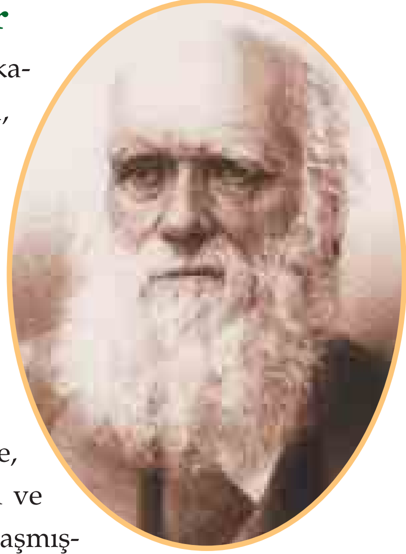
Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık "yaratılış gerçeğiyle" açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Charles Darwin

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın

bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

> Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür.[29]

Fransız biyolog Louis Pasteur

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

> Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır.[30]

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşulların-

dan çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.[31]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[32]

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Rus biyolog Alexander Oparin

> Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?[33]

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. [34]

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimcilerin en büyük yanılgılarından bir tanesi de yukarıda temsili resmi görülen ve ilkel dünya olarak nitelendirdikleri ortamda canlılığın kendiliğinden oluşabileceğini düşünmeleridir. Miller deneyi gibi çalışmalarla bu iddialarını kanıtlamaya çalışmışlardır. Ancak bilimsel bulgular karşısında yine yenilgiye uğramışlardır. Çünkü 1970'li yıllarda elde edilen sonuçlar, ilkel dünya olarak nitelendirilen dönemdeki atmosferin yaşamın oluşması için hiçbir şekilde uygun olmadığını kanıtlamıştır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

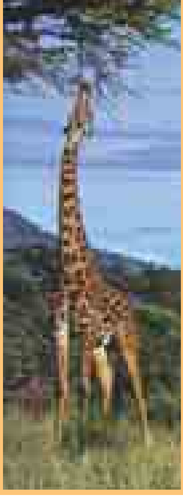
Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı.[35]

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.[36]

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle

Lamarck zürafaların ceylan benzeri hayvanlardan türediklerine inanıyordu. Ona göre otlara uzanmaya çalışan bu canlıların zaman içinde boyunları uzamış ve zürafalara dönüşüvermişlerdi. Mendel'in 1865 yılında keşfettiği kalıtım kanunları, yaşam sırasında kazanılan özelliklerin sonraki nesillere aktarılmasının mümkün olmadığını ispatlamıştır. Böylece Lamarck'ın zürafa masalı da tarihe karışmıştır.

kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rasgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebi-

Rastgele mutasyonlar insanlara ve diğer tüm canlılara her zaman zarar verirler. Yandaki resimde mutasyona uğradığı için beş ayaklı doğmuş bir kuzu görülüyor.

lecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. [37]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara

Sağda, 150-200 milyon yıllık yusufçuk fosili (Jurassic-Recent dönem), üstünde ise günümüzde yaşayan ve bu fosil ile birebir aynı özelliklere sahip olan yusufçuk.

türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

> Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. [38]

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.[39]

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci Biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. [40]

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *"Australopithecus"* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.[41]

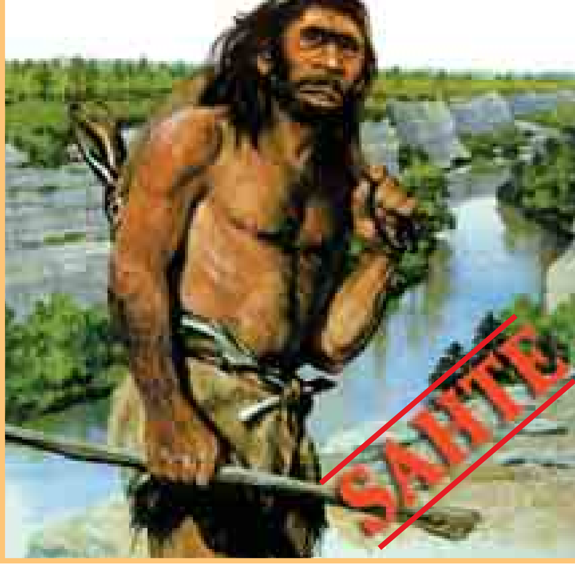
Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens*'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. [42]

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis ve Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[43]

Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens* (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.[44]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki,

Evrim yanlısı gazete ve dergilerde çıkan haberlerde yandakine benzer hayali "ilkel" insanların resimleri sıklıkla kullanılır. Bu hayali resimlere dayanarak oluşturulan haberlerdeki tek kaynak, yazan kişilerin hayal gücüdür. Ancak evrim bilim karşısında o kadar çok yenilgi almıştır ki artık bilimsel dergilerde evrimle ilgili haberlere daha az rastlanır olmuştur.

bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.[45]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de

"insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.[46]

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dün-

yanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.** Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın

asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönde-

Gözü ve kulağı, kamera ve ses kayıt cihazları ile kıyasladığımızda, bu organlarımızın söz konusu teknoloji ürünlerinden çok daha kompleks, çok daha başarılı, çok daha kusursuz tasarımlar olduğunu görürüz.

rir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir. Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır.

En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da

olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

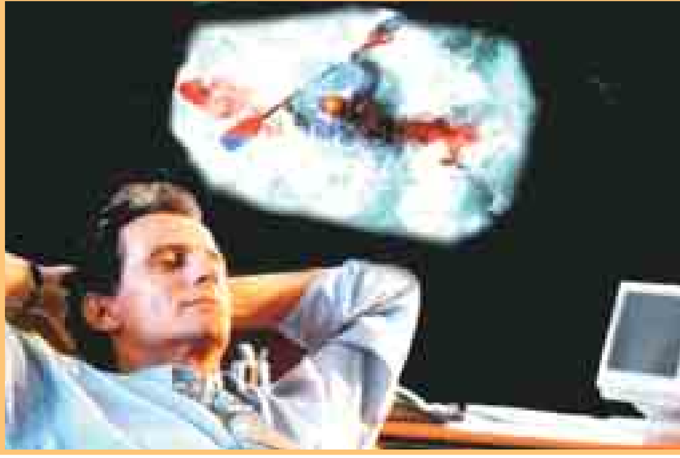
Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler. Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

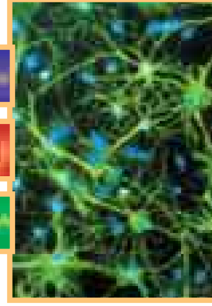
> Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[47]

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğu-

Bütün hayatımızı beynimizin içinde yaşarız. Gördüğümüz insanlar, kokladığımız çiçekler, dinlediğimiz müzik, tattığımız meyveler, elimizde hissettiğimiz ıslaklık... Bunların hepsi beynimizde oluşur. Gerçekte ise beynimizde, ne renkler, ne sesler, ne de görüntüler vardır. Beyinde bulunabilecek tek şey elektrik sinyalleridir. Kısacası biz, beynimizdeki elektrik sinyallerinin oluşturduğu bir dünyada yaşarız. Bu bir görüş veya varsayım değil, dünyayı nasıl algıladığımızla ilgili bilimsel bir açıklamadır.

nu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

…Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah başka ayetlerde de, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur. Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Geçmiş zamanlarda timsaha tapan insanların inanışları ne derece garip ve akıl almazsa günümüzde Darwinistlerin inanışları da aynı derecede akıl almazdır. Darwinistler tesadüfleri ve cansız şuursuz atomları yaratıcı güç olarak kabul ederler hatta bu inanca bir dine bağlanır gibi bağlanırlar.

Ayette de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

> **Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum.** Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. [48]

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

NOTLAR

1 Michael Denton. *Evolution: A Theory in Crisis*. London: Burnett Books, 1985, s. 334

2 Prof. Dr. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, s.158

3 Frank B. Salisbury, *"Doubts About The Modern Synthetic Theory of Evolution"*, s. 336

4 Francis Crick, *Life Itself: It's Origin and Nature*, New York, Simon & Schuster, 1981, s. 88

5 Orgel, Leslie E, "Darwinism at the Very Beginning of Life", *New Scientist*, vol.94 (April 15, 1982), s.151

6 Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, s. 103

7 Douglas R. Hofstadter, Gödel, Escher, *Bach: An Eternal Golden Braid*, New York: Vintage Books, 1980, s. 548

8 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", *Scientific American*, Cilt 271, Ekim 1994, s. 78

9 Haskins, Caryl P., "Advances and Challenges in Science in 1970", *American Scientist*, vol.59 (May/June 1971), s.305)

10 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London: Burnett Books, 1985, s. 351

11 John Horgan, "In the Beginning", *Scientific American*, Cilt 264, Şubat 1991, s. 119

12 G.F. Joyce, L. E. Orgel, *"Prospects for Understanding the Origin of the RNA World"*, In the RNA World, New York: Cold Spring Harbor Laboratory Press, 1993, s. 13

13 Jacques Monod, *Chance and Necessity*, New York: 1971, s.143

14 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on the Earth", *Scientific American*, Ekim 1994, Cilt 271, s. 78

15 Chandra Wickramasinghe, *Interview in London Daily Express,* 14 Ağustos 1981

16 *Encyclopædia Britannica*, "Modern Materialism"

17 Werner Gitt. *In the Beginning Was Information*. CLV, Bielefeld, Germany, s. 107, 141

18 George C. Williams. *The Third Culture: Beyond the Scientific Revolution*. (ed. John Brockman). New York, *Simon & Schuster*, 1995. s. 42-43

19 Andy Coghlan, Human-chimp DNA difference trebled, NewScientist.com news service, 23 September 2002

20 "Chimps expose humanness", Helen Pearce,29 Nisan 2003: http://www.nature.com/nsu/030428/030428-3.html

21 "Yawning gap divides monkeys and us", *New Scientist*, 15 Mart 2003, sf 26

22 Laura Nelson, "First chimp chromosome creates puzzles", *Nature* Science Update, 27 Mayıs 2004, http://www.nature.com/nsu/040524/040524-8.html

23 Michael Hopkin, "Chimpanzee joins the genome club", news@nature.com, 31 August 2005, http://npg.nature.com/news/2005/050829/full/050829-9.html

24 *New Scientist*, 15 May 1999, s. 27

25 *Hürriyet*, 24 Şubat 2000

26 *New Scientist*, c. 103, 16 Ağustos 1984, s. 19

27 Christian Schwabe, "On the Validity of Molecular Evolution", *Trends in Biochemical Sciences*, c. 11, Temmuz 1986

28 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London: Burnett Books, 1985, ss. 290-91

29 Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2

30 Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196

31 "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, c. 63, Kasım

1982, s. 1328-1330
32 Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7
33 Jeffrey Bada, *Earth*, Şubat 1998, s. 40
34 Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth, Scientific American*, c. 271, Ekim 1994, s. 78
35 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189
36 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184
37B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
38 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179
39 Derek A. Ager, *"The Nature of the Fossil Record"*, Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133
40 Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197
41 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, *"The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt"*, Nature, c. 258, s. 389
42 J. Rennie, *"Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr"*, Scientific American, Aralık 1992
43 Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology*, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272
44 *Time*, Kasım 1996
45 S. J. Gould, *Natural History*, c. 85, 1976, s. 30
46 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19
47 Richard Lewontin, *"The Demon-Haunted World"*, The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28
48 Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43

Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın.

(Bakara Suresi, 32)
